

- dørene gik indad

Når I besøger Auschwitz

En vejledning til danske skoleelever

Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning

Når I besøger Auschwitz. En vejledning til danske skoleelever
Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning, 2004.

E-Mail: admin@holocaust.nu

Hjemmeside: <http://www.holocaust.nu>

Ophavsret: Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning

Kopiering er tilladt med tydelig kildeangivelse.

Første gang udgivet digitalt i 2004 og var den direkte årsag til udsendelsen af Jacques Blum & Eva Bøggild: *Auschwitz og Benægtelse. Undervisningsmateriale*. Forlaget Jepsen & Co., København 2006.

Nærværende 2. udgave, hvoraf eksemplarer blev fremlagt ved holocaustkonferencen i Teheran, december 2006, er forøget med en kommentar til Blum og Bøggilds skrift.

Kære elever,

Når I besøger Auschwitz, måske sammen med jeres klasselærer, så gælder det om at holde øjne og øre åbne, og om at I tænker jer godt om!

Vær kritiske! Tro ikke på alt, som I får fortalt!

Auschwitz-Birkenau er i dag et mindsted og et museum. Det er en vigtig brik i polsk turistindustri! Det er derfor godt at forberede sig grundigt på besøget, og det kan ske ved at klikke sig ind på Auschwitz-museets officielle hjemmeside:

www.auschwitz-muzeum.oswiecim.pl/html/eng.

Holocaust er et spørgsmål om tro. På den første mindetavle læser man, at "nazister" myrdede fire millioner. Så begyndte troen at vakle.

I 1991 blev tavlen udskiftet og tallet blev reduceret til halvanden million. Hvornår mon man udskifter tavlen en gang til? Det eneste dokumenterede dødstal i Auschwitz udgør blot 84.000. Det svarer stort set til en naturlig afgang.

Auschwitz har længe været et udflugtsmål for turister. Hjemmesiden anfører mere end 25.000.000 gæster. Auschwitz-Birkenau er betydningsfuld som *the symbol of the holocaust*. Hvad der menes med holocaust, kommer vi tilbage til. Omkring en million europæiske jøder blev myrdet her, påstår man.

På hjemmesiden nævner man ikke, at det officielle tal indtil 1990 var fire millioner. Tallene ændrer sig med tiden. Det er underligt, at man ikke får en forklaring. Det skal snart vise sig, at der er mange andre underlige ting knyttet til Auschwitz som turistmål!

Danske og svenske skoleelever bør altså forberede deres besøg hjemmefra.

Begynd med at klikke ind på:

THE GAS CHAMBERS AND CREMATORIA

Her finder man syv underafdelinger. Lad os begynde med de syv steder - de syv gaskamre. Det handler ganske enkelt om mordvåbnet over alle mordvåben. Gaskamre i Auschwitz var Hitlers masseødelæggelsesvåben! Eller hvordan?

Her gives visse oplysninger samt en gammel tegning og et moderne fotografi.

Det påstås, at Krematorium 1 fungerede fra 15. august 1940 til juli 1943. Denne oplysning bekræftes af originale dokumenter og er sandsynligvis temmelig korrekt. Det hævdes, at tyskerne selv påstod, at der i tre ovne kunne brændes 340 lig i døgnet.

Spørg nu: Hvorfor er den gamle tegning så uklart gengivet, at man ikke kan læse ordene? Bed guiden om at fremskaffe den originale tegning fra museets arkiv! Den findes! Når I har fået denne tegning, se så efter den dør, I selv kom ind ad! Den var der ikke dengang! Hvordan kom jøderne ind ad døren, der ikke var der? Spørg så efter hullerne i taget eller loftet! De var der heller ikke dengang! Spørg hvordan det kan være, at der på den originale tegning står „Ligkælder“ (Leichenkeller) - ikke „Gaskammer“!

Ring til Dansk Ligbrændingsforening, der har pålidelige oplysninger om ligbrænding! Spørg, om man i tre ovne kan brænde 340 lig i døgnet! Det kan man ikke! Bed derfor guiden i Auschwitz om at fremdrage det påståede tyske dokument og om at godtgøre dets ægthed!

Hullerne i loftet er vigtige, ja, altafgørende. Museet indrømmer, hvis I spørger, at de gamle huller er fjernet, og at der efter krigen er konstrueret nogle nye huller! Lad alle jeres klassekammerater gå på jagt efter sporene af de gamle huller, som hævdes at være blevet muret til! Spørg eventuelt jeres lokale murer, om man kan mure gamle huller til langt senere, så at sporene forsvinder helt! Det kan man ikke! Se nu på fotografiet under „GAS CHAMBERS AND CREMATORIUM I“.

Spørg guiden, hvorfor man efter krigen har lavet disse kunstige konstruktioner, der oprindeligt ikke var der!

Spørg også, om skorstenen er fra krigens tid - eller om den først blev opført efter krigen. Spørg, om den overhovedet har forbindelse ind til ovnene! Det har den ikke! Spørg, om ovnene er originale! Det er de ikke! Bed om en forklaring på de to wc-afløbsrør inde i det såkaldte gaskammer, hvor I opholder jer! Hvis guiden er ærlig, så får I at vide, at det stammer fra et tidspunkt, hvor der var fire små rum - altså ikke et stort „gaskammer“!

Spørg, hvordan samme rum på samme tid kunne fungere både som opbevaringsrum til lig og som rum til gasning af mange mennesker!

Hvordan var der plads til begge på samme tid? Spørg om der eksisterer døde- og ligkældbøger! Det gør der! Spørg om antallet af døde svarer til ovnenes kapacitet og til mængden af brændstof! Tallene passer! Men hvordan bliver der så plads til yderligere gasninger?

Guiden kan ikke besvare spørgsmålet!

Gå tilbage til hullerne i loftet! De er der stadig ikke! Hvordan kunne man så hælde giftgas gennem huller, der slet ikke var der?

Hvad bliver jeres konklusion efter besøget i Gaskammer I?

BUNKER No. 1 OG BUNKER No. 2

Det hedder dernæst, at fra første halvdel af 1942 begyndte nazisterne at anvende Bunker 1, „det lille røde hus“, og Bunker 2, „det lille hvide hus“, til gasning af mennesker. De to små huse skal altså også have indeholdt gaskamre.

Men hvor er de to små huse mon blevet af? Hvor findes de? Spørg guiden, HVOR de to huse dog er blevet af! Hvor er de originale tegninger? Der er ingen! Hvor er der billeder? Der er ingen!

Bliv ved med at spørge om det lille røde hus og om det lille hvide hus - de to små mystiske huse!

Lad jer ikke nøje med en snak om at nogen har hørt, at nogen har sagt, at nogen har set et lille rødt hus eller et lille hvidt hus.

Og hvis guiden siger, at kommandanten selv har sagt, at der engang var to små huse, spørg så, om kommandanten sagde og skrev dette før eller efter at han blev udsat for tortur. Spørg en dansk dommer eller politimand, hvad han mener om forklaringer fremsat under tortur! Bed om beviser!

I Auschwitz fandtes posthus, bibliotek, biograf, teater, bordel, fodboldbane, hospital osv. - alt til rekreative formål. Her ses et billede af en swimmingpool.

Spørg også, hvordan det var muligt at brænde ligene i store huller i jorden, som museet påstår. Prøv selv at grave et hul, for eksempel for at brænde en kats kadaver. Det er næsten umuligt. Hvordan kunne man så brænde masser af lig? Spørg også om grundvandstanden i Auschwitz-Birkenau! Vandspejlet ligger for det meste lige under jordoverfladen. Hullerne måtte altså være vandhuller! Hvem finder på at brænde lig i vandhuller?

GAS CHAMBER AND CREMATORIUM II

Det er rigtigt, at krematoriet fungerede fra marts 1943 til november 1944 - dog ikke alle dage. Vi ved alt om bygningen og indretningen af dette bygningsværk. De originale dokumenter ligger i arkiverne i Auschwitz! Bed om at få dokumentation! Hvis man ikke vil give jer dokumentation, spørg så, HVORFOR man ikke vil fremlægge dokumentationen!

Et krematorium er ikke det samme som et gaskammer. I aviser og på fjernsyn viser man ofte billeder af krematorier, men aldrig billeder af gaskammer! Hvorfor?

Bed nu om bevis for eksistensen af et gaskammer i denne bygning! Bed om de originale tegninger! Gennemgå dem med en klasselærer - eller endnu bedre med en lokal arkitekt. Bygningerne blev jo opført, som alle andre bygninger, på basis af en arkitekttegning. En lokal arkitekt vil hurtigt kunne forklare for jer, at bygningen umuligt kunne fungere som gaskammer. Hvorfor fører museet jer så bag lyset? Det påstås, at tyskerne hævdede, at ovnene i denne bygning - ialt 15 ovne (5x3, som på billedet) - kunne kremere 1440 lig i døgnet. Kontakt nu igen Dansk Ligbrændingsforening, eller et af de lokale krematorier (ring bare!); Spørg, om disse tal mon kan være rigtige! Forklar også, at tyskerne dermed mente, at det kun krævede få kilo koks at brænde et lig! Passer det?

Det passer heller ikke! Spørg nu guiden, hvad det er for noget sludder! Bed om at se dokumentation for at tyskerne vrøvlede sådan! Bed også om dokumentation for, at tyskerne ønskede at fjerne beviserne for deres forbrydelse ved krigens slutning! Hvilke beviser? Hvor står det?

Se efter hullerne i taget og loftet! Alle vidner påstår, at SS førte giftgas gennem huller i taget! Men der er slet ingen huller! Lad hele klassen gå på jagt efter de fire store firkantede huller, som vidnerne påstod fandtes i taget/loftet! Bemærk også de mærkelige uregelmæssige huller, som er brudt i betonen efter krigen! Hvorfor? Hvem har været ude på hvad? Sammenlign de uheldige efterkrigshuller med de falske huller i Krematorium I! Ser I sammenhængen?

Hvis vidnerne siger, at der er huller, selv om I ikke kan finde huller - hvem skal man så stole på?

Spørg om den lille elevator, der førte ligene op fra „gaskammeret“ til selve krematoriet. Spørg, hvilken vej døren ind til „gaskammeret“ mon gik? Den gik indad! Se selv på den originale tegning i arkivet! Hvordan kunne den så undgå at blive blokeret af de mange lig?

GAS CHAMBER AND CREMATORIUM III

Denne bygning er konstrueret på samme måde som GAS CHAMBER AND CREMATORIUM II. Dette ses dels af luftfotografier fra 1944, dels af originaltegninger. Og det ses, når I selv besøger lokaliteten. Der gælder altså akkurat samme argumentation som ovenfor.

Bemærk tegningen! Hvorfor er den gengivet så, at man ikke kan læse, hvad der står?

Bed om et tydeligt kopi af originalen!

Bemærk, at der ikke er huller i taget og loftet!

Spørg også om luftfotografierne fra 1944! Spørg navnlig om, hvorfor de er malet over med striber og pletter!

Spørg, om dørene til ligkælderen! Hvilken vej gik de?

Spørg, hvor man opbevarede ligene, hvis ligkælderen blev anvendt til gasning af mennesker!

GAS CHAMBER AND CREMATORIUM IV

Det påstås, at der blev brændt 265 lig i døgnet, og at bygningen fungerede fra marts 1943 til d. 7. oktober 1944.

Tegningen er igen så lille og uklar, at man ikke kan bruge den til noget. Hvorfor? Bed om originalen og snak så med en arkitekt om den! Eller med jeres klasselærer.

Prøv selv, med tegningen i hånden, at gennemgå en tænkt gasning! Dørene inde i bygningen er anbragt således, at det ville blive et rent kaos. Døde og levende ville mase sig fast i hinanden. Man ville fare vild - total forvirring!

Der er kun en række små vinduer oppe under taget. SS-manden må benytte en stige. Først skal han op og åbne vinduerne. Så skal han ned og hente gasdåse plus dåseåbner. Så op og åbne dåsen, dernæst ind med gassen - forudsat at ingen lang jøde har smækket vinduet i! Så ned med den tomme dåse plus den ret store åbner. Så op igen for at lukke vinduet. Så omsider ned igen. Da der var fem eller seks sådanne vinduer, og da hvert vindue kræver seks ture, bliver det til 30-35 ture per gasning.

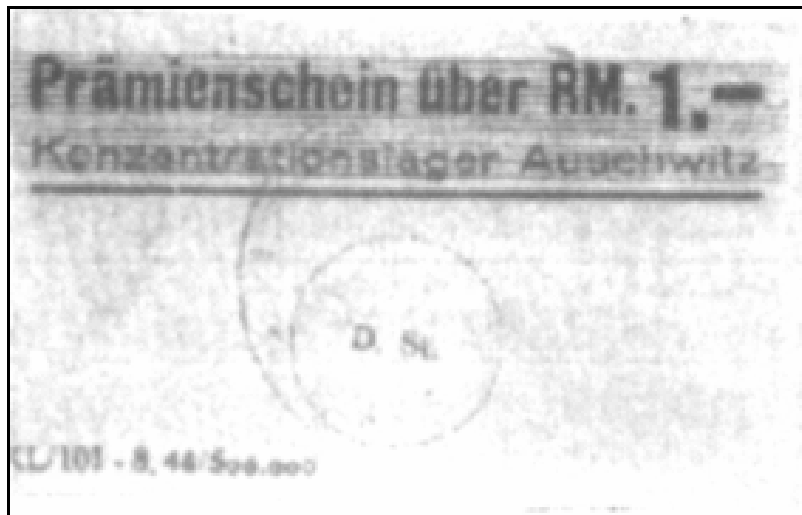
GAS CHAMBER AND CREMATORIUM V

Her siges det samme som ovenfor, men der er to nye billeder. Det øverste billede viser bygninger bag nogle træer. Det beviser intet om noget massebord - heller intet om bygningens funktion. Hvorfor så dette billede?

Det nederste billede viser nogle mænd, nogle lig og røg. Ingen ved hvor, hvornår eller hvem, der har taget billederne. Læg også mærke til cementsøjlerne i baggrunden! Bøjer de i rundinger eller har de knæk! Tydeligere billeder fremviser knæk. Men har de andre søjler ikke rundinger? Stammer billederne overhovedet fra Auschwitz?

Er det overhovedet muligt at brænde lig på denne måde? Hvorfor benyttede man ikke krematorierne til ligbrænding?

Dermed har I afsluttet gennemgangen af Hitlers masseødelæggelsesvåben i Auschwitz-Birkenau! Var de såkaldte gaskamre nu også gaskamre?

Pengesedlen specielt til brug i Auschwitz er trykt august 1944. Hvad skulle jøderne med penge, hvis de alligevel skulle smides direkte i gaskammeret? Betale vagtmanden for at få lov til at blive gasset? Nej, vel?

HVAD SÅ?

Gå nu hen i udstillingen, se på bøgerne, der ligger til salg. Stil spørgsmål! Se de gamle sko, de gamle proteser, de gamle kufferter! Hvor kommer de fra? Blev de medbragt af russerne? Hvad blev der af de tidligere ejermænd? Døde de en naturlig død? Blev de transporteret videre østpå?

Museet hævder, at de blev gasset! Bed igen om beviser!

TILBAGE I DANMARK

Dernæst kan I klikke ind på en officiel dansk hjemmeside, hvis udtrykkelige formål er at oplyse jer om holocaust: www.holocaust-uddannelse.dk

Se nu, om I kan finde beviser for eksistensen af gaskamre!

Se først under *Billedgalleri*! Her er der 19 forskellige billeder. Hvorfor er der intet billede af mordvåbnet? Hvorfor er der intet billede af en person, som er gasset? Der ses billeder af gamle sko og gammelt tøj - men det beviser jo intet. Der ses billeder af jødiske kvinder og af lig. Men undersøg billederne nøje! Bed om bevis for at billedteksterne svarer til billederne selv. Søg på nettet, og I vil finde, at samme billeder optræder med mange forskellige billedtekster!

Bemærk især sidste billede: „Kvinder og børn før de bliver gasset i Krematorium IV i Auschwitz-Birkenau.“ Spørg, hvordan man kan vide, at personerne blev gasset bagefter? Man kan ikke se det på billedet! Spørg, hvem der tog billedet og hvornår! Nogle siger, at det stammer fra maj måned 1944. Af arkiverne fremgår imidlertid at Krematorium IV netop var ude af drift på dette tidspunkt! Hvordan kunne personerne så blive kremeret?

Klik dernæst ind på *Udryddelseslejre*!

Herunder nævnes som udryddelseslejre: Chelmno, Auschwitz-Birkenau, Belzec, Sobibor, Treblinka, Majdanek. Disse steder spiller også en rolle i Polens turistindustri!

Se på billederne! Hvorfor er der ingen billeder af gaskamre? Bed om beviser for at billedteksterne svarer til billederne!

Kontakt forfatterne og anmod om kopier af de originale tegninger af gaskamrene! De findes ikke! Hvorfor findes de ikke?

Klik ind på „Endloesung“, hvor I får at vide, at „Endloesung“ betyder folkemord. Det er meget godt - men hvor er der et originalt tysk dokument, hvoraf det fremgår, at det er sandt? Et sådant dokument findes ikke! Altså læser man noget ind i teksten, som slet ikke står der!

Bed om bevis på, at Hitler overhovedet kendte og brugte ordet „holocaust“. Det findes ikke! Giver det derfor mening at sige, at „Hitler beordrede holocaust“?

Klik ind på „holocaust-benægtelse“, og herunder især „Benægternes „66 punkter“ - og tilbagevisning af disse påstande.“

Bemærk under Punkt 1, at det hævdes, at omkring 6 millioner jøder blev dræbt af nazisterne i samtidige kilder, øjenvidneberetninger, fotografier, koncentrations- og udryddelseslejrenes fysiske eksistens samt demografiske oplysninger.

Tag de fem typer bevis hver for sig! Der er ingen samtidige kilder. Der er ingen troværdige øjenvidneskildringer (se nedenfor), der er ingen fotografier (kun med uægte billedtekster). Lejrenes fysiske eksistens er sand nok, men det beviser intet om at de blev benyttet til udryddelse. Demografiske oplysninger, som er videnskabelige, findes slet ikke. Der henvises til bøger, hvor forfatteren (især Benz) tæller dobbelt.

Gør det til en spændende elevopgave, at tilbagevise tilbagevisningerne. Det er faktisk let nok!

I har nu set, at alt beror på vidner. Ring til politiet og spørg om man altid kan stole på vidner!

Der er to slags vidner: Fanger, som har overlevet, og tyskere, især SS-folk, der har været indblandet.

Næsten alle tyske SS-folk (se på nettet under Hoess, Gerstein, Ohlendorf, Pohl) blev udsat for tortur. Spørg igen politiet!

Fangerne fortæller ofte de mest fantastiske historier. Mange fanger fortæller om bjerge i Auschwitz. Men der er ingen bjerge! En dansk dame fortæller, at hun boede på loftet af Krematorium I - men der er, som I selv har set, slet intet loft!

En anden dansk dame - Olly Ritterband - har sagt, i fjernsynet, at gaskamrene lå inde i de små ovne i Krematorium 1. Her blev jøderne gasset i massevis. Altså må de have været meget små - som fastelavnsboller eller mindre, som vinbjergsnegle!

Spørg igen politiet og dommerne, hvad man skal mene om sådanne vidner!

KONKLUSION

Holocaust kan defineres som masse mordet på omkring 6 millioner jøder, efter ordre fra Hitler. Alle tre forhold må være opfyldt, før man kan tale om et masse mord: Et mord, et mordvåben, et offer. Uden mordvåben, uden morder, uden myrdet mand - intet mord. Der findes ingen ordre fra Hitler - hverken mundtlig eller skriftlig. Nogle mener, at andre tyskere myrdede jøderne efter at have læst Hitlers tanker. Andre mener, at Hitler nikkede eller gjorde hemmelige tegn og så videre. Hvad mener I om den slags forklaringer? Det største af alle masseødelæggelsesvåben skulle være de syv gaskamre i Auschwitz-Birkenau, men I har ikke fundet dem!

I de andre påståede udryddelseslejre findes heller ingen masseødelæggelsesvåben.

Faktisk kender man heller ikke navnet på en eneste person, som med sikkerhed er blevet gasset i Auschwitz-Birkenau. Tyske læger har underskrevet tusindvis af dødserklæringer, der stadig findes, men ingen taler om masse gasning.

PAS PÅ!

Når I stiller fornuftige og kritiske spørgsmål til det danske holocaustcenter, vil I opleve at I ikke får noget svar. I bliver bedt om at tro på holocaust! Det er akkurat som til en konfirmationsundervisning! Ingen beviser - men krav om, at I tror på gaskamrene! Læg også mærke til, at forskere, der stiller naturlige spørgsmål, bliver fordømt, bagtalt, rakkert ned, og i nogle lande sendt i fængsel!

Flere skoleelever er blevet smidt ud, når de har henvendt sig personligt for at få svar på alle disse spørgsmål!

Breve besvares ikke. Eller også får man ikke noget rigtigt svar. Bed om originale tegninger! Bed om originale fotografier!

Fås ikke, desværre!

Tænk over alle disse ting!

Spørg Uffe Østergård, spørg historielærerne ved universitetet, hvorfor de ikke vil indgå i en åben debat med de forskere, der stiller de spørgsmål, I selv stiller, når I besøger Auschwitz!

Spørg, hvad Uffe Østergård mener om sætningen:

INGEN HULLER - INGEN HOLOCAUST!

Stil samme spørgsmål til de mange andre mennesker, der faktisk lever af at udbrede den blinde tro på holocaust!

Snak også med arkitekter, med manden, der ordner jeres gasfyr, med jeres murer - med alle folk, der har deres sunde fornuft i behold.

KONCENTRATIONSLEJRE

Koncentrationslejre er ikke noget tysk påfund. De blev opfundet af englænderne under Boerkrigen i Sydafrika (1899-1902). Siden blev koncentrationslejre flittigt anvendt af USA under den anden verdenskrig, hvor alle tyske statsborgere i USA på denne måde blev skaffet af vejen. Ligeledes beskyttede de rare amerikanere deres land ved at indespærre samtlige japanere - også de, som forinden havde opnået amerikansk statsborgerskab.

ENDLÖSUNG

Endlösung - den endelige løsning på verdens jødeproblem - er et udtryk anvendt af jøden Theodor Hertzl på den zionistiske verdenskongres i Basel 1897, hvor talen var på at skaffe jøderne deres eget land. Foruden drømmemålet Palæstina var også på tale øen Madagaskar, et område i Brasiliens jungle og et frodigt landområde i Sibirien. Idéen med et særligt jødisk land, et Israel, blev anbefalet af Adolf Hitler i hans bogværk *Min Kamp* og af den amerikanske bilkonge Henry Ford i hans bog *Den internationale Jøde*. Ordet Endlösung er således siden i manipulationens navn bevidst blevet mistolket.

Jødernes ophold i Auschwitz og andre koncentrationslejre skulle udelukkende være af midlertidig karakter indtil Adolf Hitler kunne erobre et passende landområde til dem. Af samme årsag fandtes der en del jøder i den tyske værnemagt, som under hagekorset kæmpede for det Hitler havde stillet dem i udsigt.

Jamen, fandtes der slet ikke noget holocaust? Jo, men det foregik bare ikke i de tyske koncentrationslejre, men i byerne Dresden, Leipzig, Nagasaki og Hiroshima. Forbryderne blev hverken eftersøgt eller straffet. De blev hædret som store helte.

DANSK SELSKAB FOR FRI HISTORISK FORSKNING

Referencer:

Litteratur

Bøger:

- Arthur R. Butz, *The Hoax of The Twentieth Century*, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.
- Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of 'Truth' and 'Memory'*, revised paperback edition. Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago, , IL 60625, USA.
- Don Heddesheimer, *The First Holocaust*, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.
- Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka*, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.
- Carlo Mattogno, *Auschwitz: The End of a Legend -- A Critique of J.-C. Pressac*, Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, CA 92659 USA.
- Germar Rudolf, *The Rudolf Report*, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.

Tidsskrifter:

- Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.
- The Journal of Historical Review, (ISSN: 0195-6752), Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, CA 92659 USA.
- The Revisionist, Castle Hill Publishers, PO Box 257768, Chicago , IL 60625, USA.
- The Barnes Review, 645 Pennsylvania Ave SE, Suite 100, Washington D.C. 20003 USA.

Hjemmesider

- Vrij Historisch Onderzoek: <http://www.vho.org/>
- Institute for Historical Review: <http://www.ihr.org/>
- Committee for Open Debate on the Holocaust: <http://www.codoh.com/>
- The Barnes Review: <http://www.barnesreview.org/>
- Zundelsite: <http://www.zundelsite.org/>
- Adelaide Institute: <http://www.adelaideinstitute.org/>
- Wilhelm Tell Website: <http://www.ety.com/tell/>

En forklaring: Cirkus Holocaust

Højt ærede publikum, mine damer og herrer. Således indleder en rigtig cirkusdirektør sin forestilling. Om det så skal opfattes som en cirkusforestilling eller slet og ret en farce, må være op til den enkelte. Hør blot.

Den 12. marts 2006 var der i Program 1 fra Danmarks Radio en udsendelse kaldet *Alle tiders historie*. Den handlede om holocaust og som særlig sagkyndige medvirkede de to kendte holocaustpropagandister Jacques Blum og Eva Bøggild. De blev konfronteret med Selskabets logo og mottoet *Dørene gik indad*.

Det var så ganske tydeligt, at de forinden havde været ganske forfærdede over vor påstand om, at dørene gik indad, og i håb om en gang for alle at lukke munden på de forfærdelige holocaustbenægttere, som de ynder at kalde os, allerede sidste år havde spurgt om denne påstands eventuelle rigtighed på holocaustmuseet i Auschwitz og desværre for dem, havde svaret været, at det gjorde de da rigtignok, hvilket Eva Bøggild nu fortalte lytterne.

Men det betød ikke så meget, for Jacques Blum, der som jøde kender til jødisk mentalitet bedre end nogen, havde svar på rede hånd. Og det er her tanken om Cirkus Holocaust kommer ind i billedet. Jacques Blum fortalte nemlig, at jøderne i gaskamre automatisk fjernede sig fra dørene og i stedet søgte mod midten, hvor de så trampede oven på hinanden og til sidst dannede en pyramide, hvorved det var ganske enkelt og uden besvær at åbne dørene til de frygtelige gaskamre. Al dette fordi gasen var tungere end luften. Tænke sig engang, at de tyske gaskammerkonstruktører havde beregnet dette i forvejen og derfor lod hånt om enhver normal tænkemåde og lod dørene gå indad.

DE USYNLIGE GIRAFFER PÅ LÆRERVÆRELSET

Anmeldelse af: Jacques Blum & Eva Bøggild: *Auschwitz og Benægtelse. Undervisningsmateriale*. Forlaget Jepsen & Co., København 2006. 64 sider.

Indledning

Dette skrift er tænkt som "undervisningsmateriale". Det henvender sig til danske skolelærere. Den umiddelbare baggrund for udgivelsen er "bekymring" over den Vejledning, som Dansk Selskab for Fri Historisk Forskning udsendte på nettet i slutningen af 2004 under titlen *Når I besøger Auschwitz – En vejledning til danske skoleelever*.

Formålet med Vejledningen er at vejlede. Vejledningen opfordrer danske skoleelever til at være kritiske, til at stille spørgsmål, til at tænke sig om, til at rådføre sig med fagfolk, når de besøger Auschwitz. Vejledningen tager lærer og elever med rundt til de syv såkaldte gaskamre i Auschwitz. Den opfordrer til skepsis og sund kritik: Var ruinerne overhovedet gaskamre, eller er det blot noget, man siger?

Auschwitz er i dag et yndet turistmål. I 2005 nød man godt af næsten 1 million besøgende. Auschwitz er dermed en betydningsfuld indtægtskilde for Polens turistindustri. Den største attraktion er syv bygninger og ruiner, som man hævder oprindeligt var gaskamre. Hvis der oprindeligt slet ikke var gaskamre, så mister Auschwitz med ét slag sin betydning som turistmål og indtægtskilde for polakkerne.

I Vejledningen opfordres eleverne til at bede om videnskabelig dokumentation for at de pågældende bygninger og ruiner nu også var gaskamre. Myndighederne i Auschwitz har meget svært ved at fremlægge en sådan dokumentation. Disse myndigheder er flere gange blevet grebet i forsøg på at føre turisterne bag lyset. I mange år fremviste man krematoriet i det gamle Auschwitz, som om det var et gaskammer. Indtil 1990 viste man mindetavler med tallet 4 millioner myrdede. Nu indrømmer man, efter pres fra de såkaldte "holocaust-benægttere", at både bygningen og tallene var ren svindel. På den anden side har myndighederne i Auschwitz ingen vanskeligheder med at dokumentere, at Auschwitz var en fangelejr som så mange andre, med hospitaler, posthuse, bibliotek osv. osv.

Derfor må eleverne være kritiske. Auschwitz er en redelighed af fup og fakta. Sammen med deres lærer bør de stille kritiske spørgsmål.

Grunden til at Selskabet udsendte denne Vejledning blev givet af dr. phil. Christian Lindtner på forsiden af Kristeligt Dagblad, den 8. april 2005: "Den vejledning, skoleeleverne får fra Dansk Center for Holocaust- og Folkedrabsstudier, er vildledende og ukorrekt. Det kan de ikke være tjent med...". Flere og flere elever og lærere er begyndt at tvivle på rigtigheden af de oplysninger, man normalt giver dem om Auschwitz. Det er en sund skepsis, mener Selskabet. Undervisningsmaterialet *Auschwitz og benægtelse* - herefter forkortet AogB – vil også være kritisk. AogB vil være mere seriøst, mere videnskabeligt, end Selskabets Vejledning.

Danske skolelærere, der skal undervise i Auschwitz og holocaust befinder sig i en vanskelig situation. Sagen er den, at der er en beklagelig mangel på videnskabelig litteratur om Auschwitz og holocaust på dansk. Kun de færreste har vel tid til at fremskaffe videnskabelig litteratur på engelsk, fransk eller tysk. Dertil kommer, at fremskaffelsen heraf ofte er forbundet med betydelige praktiske vanskeligheder. Flere af de strengt videnskabelige værker er forbudt i visse lande. Andre værker findes kun i ganske få eksemplarer. Dette gælder især Jean-Claude Pressac; *AUSCHWITZ: Technique and operation of the gas chambers*, New York 1989. Bogen har aldrig været i fri handel. Her i landet findes den kun i ét eller to bibliotekseksemplarer, som ikke kan hjemlånes, men kun benyttes på læsesalen. Dertil kommer, at udvalget af pålidelig og saglig litteratur om holocaust og Auschwitz på vore offentlige biblioteker er yderst begrænset. De videnskabelige værker om emnet kan dog i enkelte tilfælde bestilles hjem fra udlandet.

Formål og metode

Opgaven for anmelderen af AogB må på denne baggrund være at undersøge, om AogB rent faktisk lever op til den metode og det formål, som den selv har fastsat. Er det overhovedet pålidelig og alsidig information, som bringes her?

Hvad AogB har at sige om metode og formål er i og for sig ganske rigtigt. Holocaust betyder her masse mord på jøder i gaskamre i Auschwitz. Gaskamrene var altså mordvåbnet. Findes intet mordvåben, så findes heller intet masse mord. Denne sammenhæng er klart forstået af AogB. Det gælder derfor for enhver pris om at bevise eksistensen af gaskamrene. Metode og formål hænger sammen. For at bevise eksistensen af gaskamrene i Auschwitz, må man anvende en videnskabelig metode. Det har AogB også forstået. AogB har forstået, at hvis eksistensen af gaskamre ikke kan bevises, så kan holocaust – som historisk kendsgerning – heller ikke bevises. AogB bestræber sig derfor på at bevise eksistensen af gaskamre til masse mord i Auschwitz-Birkenau.

Har AogB heldet med sig? Er metoden solid og pålidelig? Argumenterer AogB logisk og sammenhængende? Har AogB overhovedet faste kendsgerninger at holde sig til? Forstår AogB at skelne mellem påstande og begrundelser? Undgår man cirkelslutninger? Forstår man at skelne mellem primære og sekundære kilder? Forstår man at analysere billeder og dokumenter korrekt? Forstår man at få alle kilder med? Er man alsidig eller ensidig? Eller udelukker og overser man relevante kilder, om det nu sker af uvidenhed eller i fuldt overlæg?

Med andre ord: Hævdes det af "vidner", at en mand blev skudt med en pistol et bestemt sted på et bestemt tidspunkt, så må politiet undersøge sagen nærmere. Vidneudsagn må underbygges og verificeres. Viser efterforskningen, at den pågældende pistol ikke eksisterer, at det pågældende sted slet ikke eksisterer, og at tidspunktet slet ikke kan passe, så mister "vidnernes" udsagn enhver beviskraft. Dette betyder dog ikke, at "vidnernes" udsagn mister enhver interesse. Der er tale om vidnesnak – om myter. Eksemplet viser, hvorledes der må skelnes skarpt mellem myte og virkelighed.

Som enhver ved – det ved AogB selvfølgelig også – må talrige udsagn fra "vidner" om Auschwitz og holocaust betragtes som rene myter. AogB opererer selv med begrebet "u-undersøgte vidneudsagn fra overlevende og nazister" (s. 47) – men kommer desværre gerne selv til at acceptere sådanne udsagn uden at undersøge dem først. Selskabet har samlet en række udsagn fra "vidner" på hjemmesiden www.holocaust.nu. Et vidne, Helene Wieser, hævder, at hun under bevogtning af to vagtposter jævnlige måtte rulle en stor sten op på toppen af et bjerg i Auschwitz. Vogterne skubbede så stenen ned igen, og hendes Sisyfos-kvaler begyndte forfra. Dette er en myte. Hvorfor? Fordi vores øjne ikke kan se noget bjerg i Auschwitz. Et andet vidne siger, at hun boede på loftet af krematoriet i Auschwitz I. Det kan ikke passe. Hvorfor? Fordi vores øjne ser, at denne bygning ikke har noget loft. Man kan ikke opholde sig et sted, som ikke findes. Der er derfor tale om en myte.

Myterne kan, som sagt, være interessante nok i sig selv, de kan have underholdningsværdi, men de kan ikke bruges til at fastslå historiske realiteter. Myternes årsag, formål og form er genstand for psykologiske og religionsvidenskabelige studier. Når talen er om de såkaldte gaskamre i Auschwitz I og i Auschwitz-Birkenau (Auschwitz II), så hviler disse udelukkende på "vidneudsagn" – intet andet. Det er anmelderens opgave at tage stilling til disse spørgsmål. Anmelderen og skolelæreren må til stadighed skelne mellem fortællinger og myter på den ene side, og ægte historie og kendsgerninger på den anden. Igen: "Vidnernes" ord må sammenholdes med den empiriske virkelighed, med den erfaring, vi alle kan gøre med vores hænder, se med vores øjne, tænke med vores tanker. Videnskabelige udsagn må kunne efterprøves. Kan "vidnernes" forklaringer ikke møde disse krav, så er "vidnernes" forklaringer blot myter. Hovedopgaven for læseren bliver altså kort og godt at skelne mellem myte og virkelighed.

Indhold

AogB er et ganske kort skrift, kun 64 sider. Skriftet indledes med en henvendelse til læreren. Forfatterne lover at afsløre fejlene i Vejledningen, som Selskabet har udsendt. Dernæst følger seks kapitler, som vi straks skal se nærmere på.

Skriftet afsluttes med én side "Anvendt litteratur" (s. 63). Her møder vi det første problem. Der anføres 23 titler. Da forfatterne selv lægger vægt på at anføre den mest moderne forskning, må den kritiske læser beklage, at den nyeste videnskabelige litteratur slet ikke er blevet anvendt af forfatterne. Rigtignok henviser forfatterne afslutningsvis til "anbefalelsesværdige bøger og film" anført i deres egen bog *Løgnens Veje – om benægtelsen af holocaust*. Men også her savner den kritisk læser henvisninger til den videnskabelige litteratur. En omfattende bibliografi, der tilgodeser den relevante moderne forskning, finder læseren i Germar Rudolf; *Lectures on the Holocaust, Controversial Issues Cross Examined*, Castle Hill Publishers, 2005, s. 545-562.

Allerede her ser man altså det første problem. En stor del af de relevante kilder udelades. De relevante kilder tages slet ikke i betragtning. Denne udeladelse får, som vi snart skal se, katastrofale følger for forfatternes fremstilling. Forfatterne kender slet ikke den videnskabelige litteratur. Eller også lader de blot som om, de ikke kender til den. De isolerer sig selv fra den videnskabelige debat, som de ellers lovede, at de ville tage del i.

Siderne 9-62 omfatter seks kapitler. Flere sider er blanke eller næsten blanke. Normalt er det sådan, at man på venstre side finder billeder eller tabeller. På højre side findes tekst. Det er tydeligt, at forfatterne har haft svært ved at finde gode billeder og tegninger. Meget svært. De fleste billeder og tegninger har slet ikke berøring med skriftets selvvalgte emne: Bevis for at der eksisterede gaskamre i Auschwitz. Det svarer til at man i en bog om hunde bringer billeder af heste og katte. Der er ingen tegning, intet billede af et såkaldt gaskammer.

Lad os nu se på hvert kapitel, side for side!

På s. 10 ses to billeder af nyankomne ungarske jøder, maj-juni 1944. Der er ingen grund til at betvivle rigtigheden heraf. Billedet er ægte. Kilden er SS, en god og samtidig kilde. Men på s. 9 skriver forfatterne, at børnene på billederne "sandsynligvis" døde i Auschwitz. Som bekendt har mange børn overlevet Auschwitz. Det er altså slet ikke sikkert, at børnene på fotografierne blev myrdet. Forfatterne kunne derfor også have skrevet, at børnene sandsynligvis ikke blev myrdet. Man ved altså slet ikke, hvad der skete med børnene på billederne. Og et "ved ikke om de døde" kan selvsagt ikke bruges til at bevise et masse mord.

Forfatterne skriver s. 9, at der døde over 1 million i Auschwitz og Birkenau. Her gives ingen begrundelse for tallets rigtighed. Tallet gentages senere, igen uden begrundelse. En ubegrundet påstand bliver ikke rigtigere ved at blive gentaget.

Det er sandt, at nogle nazister skelnede mellem over- og undermennesker. Men der gives intet bevis for at folk blev sendt til Auschwitz, fordi de var undermennesker. Det er noget forfatterne selv hitter på. Forfatterne beskriver også – ganske kort – "Auschwitz i dag". Det kan være godt nok, men er ikke bevis for masse mord dengang.

Flere gange påstås, at folk blev "gasset". Lutter påstande, stadig uden bevis. På s. 17 beskrives de latrinære forhold, hvilket heller ikke har noget med masse mord at gøre.

Mere interessant er afsnittet om "Et eget sprog", s. 19-23. Det hævdes, at nazisterne benyttede "ord og begreber, der kamouflerede virkeligheden". Her nævnes ord som Endlösung og Sonderbehandlung og Sonderaktion m.m. Det er selvsagt korrekt, at man som talende eller skrivende menneske kan betjene sig af et kodesprog, et dobbeltsprog. Man kan sige Jensen, selv om man mener Hansen. Men for at der ikke skal ske forvekslinger og misforståelser, forudsætter anvendelsen af et kodesprog, at parterne ved besked, og at der foreligger en nøgle. Det nytter jo ikke, at den ene SS-mand beordrer den anden SS-mand til at henrette Hansen, hvis han mener Jensen. Der må være en nøgle, men en sådan nøgle foreligger ikke. Forfatterne tager det blot for givet, at alle forstod, at der var tale om et kodesprog. Altså igen en påstand uden bevis. De eneste, der har en sådan nøgle, er forfatterne selv. Nøglen til kodesproget er opfundet efter krigen. Tyskerne kendte intet dertil. En moderne amerikansk professor (Hilberg) har indset problemet. Han påstår, at tyskerne kommunikerede ved hjælp af tankelæsning. Så behøvede de slet ikke at sige eller skrive noget kriminelt. Enhver kan selv gennemskue, om det kan passe.

Faktum er, at ord som Endlösung og Sonderbehandlung og Sonderaktion blev benyttet i både behagelige og ubehagelige sammenhænge. Dette ses tydeligt ved at sammenligne originaldokumenter, således som revisionisterne, som forfatterne bekæmper, har gjort. Det er velkendt, at prominente fanger undertiden nød Sonderbehandlung, altså særbehandling i den forstand, at de fik tilladelse til at lytte til radio, til at modtage aviser, vin, cigaretter osv. På samme måde var en Sonderaktion blot en særlig handling, et særligt tiltag. Og særlige tilfælde af det ene eller andet forekommer jo jævnligt. En Sonderaktion kunne være en glædelig begivenhed, men den kunne også være uhyggelig. Ordet bruges fx når læger gav uheldeligt syge og smittebærende fanger en dødelig injektion. I dette tilfælde er Sonderbehandlung uhyggelig nok. Men det har intet med masse mord i gaskamre at gøre. Formålet var sanitært, bekæmpelsen af smittefaren.

Ordet Endlösung betyder blot "endelig løsning". Ordet blev dengang (og før krigen, også i Danmark) brugt i forbindelse med en endelig løsning på dette eller hint gamle problem. Man søgte et definitivt svar på gamle og komplicerede problemer. Læseren kan på s. 20 studere en dansk gengivelse af en skrivelse fra Göring til Heydrich. Forfatterne ser heri et bevis på, at "Endlösung" betyder "udryddelsen af jøderne", altså masse mord. Men, som enhver, der kan læse, kan se, tales der kun om "emigration og evakuering". Forfatterne læser deres egne meninger ind i teksten. Hvad kan være mere uvidenskabeligt? Det fremgår af utallige ægte tyske dokumenter, at "Endlösung" af det jødiske spørgsmål drejer sig om en territorial løsning, dvs. deportation af jøderne fra det ene sted til det andet. Altså fjernelse af jøder fra Europa til de østlige områder. Der var intet hemmeligt ved denne politik. Hitler erklærede ofte højt, klart og tydeligt, i fuld offentlighed, at han havde til hensigt, at fjerne jøderne fra Europa. Dette er også meningen med de to andre udtryk, som anføres på s. 21, Aussiedlung og Umsiedlung. Denne politik lagde nazisterne aldrig skjul på, og den territoriale løsning fandt faktisk støtte hos mange jøder. Og de fleste lande i Europa støttede allerede før krigen planerne om en territorial Endlösung.

Nederst på s. 20 gengives to tyske dokumenter, hvori ordet Ausrottung, "udryddelse" forekommer.

Forfatterne hævder i den ledsagende tekst, at "Ausrottung der Juden" betyder udryddelse af jøder – hvilket i foreliggende sammenhæng, for at være relevant for emnet og for at give mening, må betyde gasning af jøder i Auschwitz.

Men kan det nu passe?

Hvis man hypotetisk går ud fra at den pågældende skrivelse er ægte (hvilket ikke er påvist af forfatterne), så må man først notere sig, hvem der er afsender og hvem der er modtager. Afsenderen synes at være Reichsführer-SS (altså H. Himmler) Persönlicher Stab, underskrevet af lægen Brandt. Modtageren synes at være Chefen for Sikkerhedspolitiet og SD i Berlin (altså Heydrich). Der ses ingen forbindelse til Auschwitz.

For at læse tekstens ordlyd må man imidlertid anskaffe sig en lup. Hvorfor har forfatterne ikke gengivet skrivelsen, så at den kan læses uden lup? Der er rigelig plads på de mange tomme sider. Svaret får man her: Der er tale om en ledsageskrivelse. Bilagene mangler. Men vores lup afslører, at der er tale om en "Pressemeldung" – altså en pressemeddelelse. "Udryddelsen af jøder" kan derfor ikke have noget med masse mord af jøder i gaskamre i Auschwitz at gøre. I så fald måtte man vel let kunne finde en tysk avis fra dengang, hvori den tyske befolkning fik at vide, at der foregik et masse mord på jøder i gaskamre i Auschwitz. I så fald ville der ikke være grund til at anvende kodeord af nogen art. Pressemeddelelsen må efter sammenhængen at dømme have indeholdt oplysninger til den tyske offentlighed om at deportationerne af jøderne ville blive fremskyndet.

Der har intet overraskende været i denne meddelelse. En sådan pressemeddelelse var tværtimod yderst påkrævet. Jøderne blev deporteret fra de tyske byer. Myndighederne meddelte nu befolkningen, at deportationerne fremskyndes. Det havde, som sagt, længe været officiel tysk politik, at jøderne skulle fjernes fra Europa. Hitler erklærede ofte, at han ønskede, at udrydde jøderne fra Europa. Og rent faktisk vidste alle tyskere, at jøderne blev deporteret. Og deportation er ikke ensbetydende med masse mord i gaskamre.

Forfatterne har altså gengivet et par tyske skrivelser. Forfatterne har selv foretaget udvalget af tekster. De har selv valgt de bedste bevisligheder. De påstår, at der her er bevis for masse mord på jøder. Læser man selv teksterne, ser man let, at forfatterne tager fejl. Tværtimod bekræfter disse

skrivelser, at Endlösung betyder fjernelse fra Europa, deportation. Rent praktisk foregik denne deportation i tog. Tyske borgere kunne ikke undgå at bemærke disse deportationer. Folk har snakket med hinanden. Alle tyskere var vidner til Endlösung – til at jøderne forsvandt fra deres by.

Aktion Reinhard – eller Aktion Reinhardt?

Der er et lille afsluttende t til forskel i stavemåden – og det gør en stor forskel. Det ene navn har otte bogstaver, det andet har ni bogstaver. Det er to forskellige navne, som Hanssen og Hansen. Forfatterne hævder – i lighed med mange andre – at en aktion, der kostede op mod 1,8 millioner jøder og tusinder af sigøjnere livet i de tre udryddelseslejre Belzéc, Sobibor og Treblinka, kaldtes Aktion Reinhard, til ære og minde for den fremtrædende nazist, Reinhard Heydrich. Bemærk stavemåderne!

Denne påstand gentages ofte andre steder, fx af universitetslektor, dr. phil. Hans Kirchhoff, i bogen *Hitlers krig 1939-1941*, udgivet på Gyldendal, København 1995. Her (s. 306) er læsemåden en anden, nemlig: "Men Aktion Reinhardt – blodofferet til den store jødehader Heydrich...". Men universitetslektoren manipulerer, her, som mange andre steder, med de originale kilder. Hans rigtige navn var Reinhard – ikke Reinhardt – Heydrich.

Aktionen skulle altså være opkaldt med anvendelse af fornavnet på en fremtrædende nazist.

Enhver kan fornemme, at det er noget pjat. Tyskerne gik ikke rundt og opkaldte vigtige aktioner med anvendelse af fornavne – Aktion Adolf, Aktion Heinrich osv. Man brugte efternavne, fx Göring-Werke og lignende. Ikke Hermann-Werke og lign. I SS benyttede man ærmebind, fx "Götz von Berlichingen", "Frundsberg", eller sågar "Reinhard Heydrich" (se fx Robin Lumsden, *Third Reich Militaria*, London & New York 1987, s. 140).

I de bevarede tyske originaldokumenter tales om Aktion Reinhardt. Navnet stammer fra Fritz Reinhardt, der var Staatssekretär i Reichfinanzministerium. Reinhardt nød stor respekt for sin administrative dygtighed. Fritz Reinhardt omtales fx flere gange netop i denne organisatoriske forbindelse af Hitler, i dennes såkaldte Tischgespräche, "Bordsamtaler". Da jøderne blev deporteret, opstod helt naturligt et problem med hensyn til forvaltningen af deres efterladte ejendele, værdigenstande, formuer osv. osv. Opgaven tilfaldt helt naturligt Finansministeriet og dets erfarne chef. Fritz Reinhardt, der var en embedsmand af den gamle skole, blev ikke straffet efter krigen. Havde der været noget kriminelt ved Aktion Reinhardt, så var Frits Reinhardt med sikkerhed blevet stillet for en dommer. Men der blev aldrig rejst sag mod den departementschef, der gav navn til Aktion Reinhardt.

Aktion Reinhardt handlede altså ikke om masse mord, men om forvaltningen af efterladte jødiske formuer, genbrug m.m. Hvis forfatterne havde anvendt den videnskabelige litteratur om emnet, så havde de ikke foretaget denne fatale forveksling. Reinhard Heydrich, chef for SD, og Fritz Reinhardt, departementschef, var to helt forskellige personer. Der var intet kriminelt ved Aktion Reinhardt. Forvirringen er typisk for forfatterens "videnskabelige metode".

Det samme gælder de tre såkaldte udryddelseslejre, Belzéc, Sobibor og Treblinka. Der var her tale om transitlejre, ikke om udryddelseslejre. Igen en fatal forveksling. Forfatterens "videnskabelighed" består altså i at sætte gale etiketter på. En såre vindskibelig form for videnskabelighed! Den moderne videnskabelige forskning, hvortil henvises, har for længst påvist, at der ikke var tale om udryddelseslejre, hvor "1,8 millioner jøder og tusinder af sigøjnere" blev myrdet. De deporterede jøder gik gennem disse lejre, for dernæst at blive transporteret videre østpå. Dokumentationen herfor er overvældende.

Nacht und Nebel

Det er sandsynligt, at fanger blev sendt med koden NN til Auschwitz (og andre destinationer). De var anonyme. Men det er helt forkert, at tolke NN som Nacht und Nebel.

Der er tale om en almindelig latinsk forkortelse, nomen nescio – "jeg kender ikke navnet".

NN henviser altså til de pågældende fangers anonymitet. I det moderne fængselsvæsen omtales fanger som bekendt ofte blot som numre. I militæret ligeså.

Forfatterens "videnskabelige metode" begynder nu at blive mere og mere klar: Man påstår, at ord betyder noget, som de slet ikke betyder. Man misbruger ordene. Videnskabelig metode betyder altså i realiteten fordrejning af ord og fortælling af kendsgerninger. Forfatterne interesserer sig over-

hovedet meget for sproglige forhold. Der er et afsnit om "Auschwitz-sproget", s. 23-27. Interessant nok, men det har intet med emnet at gøre.

Interessant er det også, at forfatterne nu indrømmer, at der var en swimmingpool, posthuse, pengevæsen, bordeller, bibliotek osv. i Auschwitz. I virkeligheden er der intet unormalt i at der fandtes sådanne ting i en tysk lejr. Men forfatterne, der har deres forudfattede meninger om Auschwitz, opfatter det normale som "absurd". Historisk set er det de såkaldte "holocaust-benægttere", der først har henvist til disse kendsgerninger, der dårligt svarer til billedet af en udryddelseslejr. Men nu er forfatterne selv blevet revisionister – de glemmer blot at anerkende revisionisternes arbejde. Igen en videnskabelig uskik.

Der er også en teaterbygning i Auschwitz (s. 33). Forfatterne mener, at den ikke blev brugt til teaterforestillinger, men til opbevaring af fangernes ejendele, opbevaring af ammunition m.v. Men faktum er, at der eksisterer trykte plakater og programmer for teaterforestillinger, akkurat som i vore dage. Her kunne fangerne se, hvilke stykker der blev spillet, hvornår og af hvem osv. Følger man forfatterne, så får vi en situation, hvor fangerne går i teater – men forestillingen består af fremvisning af ammunition osv. Hvorfor skulle tyskerne dog trykke et program til "Flagermusen", for så blot at fremvise en mængde ammunition? Igen et eksempel på, hvad forfatterne forstår ved videnskabelig metode. Løse påstande, som konstant støder hovedet mod virkelighed og logik. Forfatterne gør grin med deres læsere.

Registrerede og ikke-registrerede myrdede mennesker

Det hedder på s. 32, at der blev myrdet omtrent 960.000 jøder i Auschwitz. Af disse var 95.000 registrerede fanger. Resten, 865.000, skal have været ikke-registrerede fanger, jøder.

Henvender man sig til de relevante myndigheder, kan man sikkert få at vide, hvor mange registrerede skibe og motorcykler, der findes her i landet. Der er sikkert også mange, der ikke er registreret.

Men for at bestemme dette tal, må man have noget at holde sig til. Man har intet solidt at holde sig til, når talen er om ikke-registrerede jøder, som skulle være blevet myrdet. Man har kun nogle "vidner", som taler om så store og endnu større tal.

Forfatterne ved godt, at alle vidner ikke er lige pålidelige. Man taler selv om "u-undersøgte vidneudsagn" – men forsømmer selv at undersøge dem. Det ved enhver politimand, enhver dommer, ethvert normalt menneske. Det store tal bygger kun på rygter og løs snak. At bygge på rygter, som ikke efterprøves, hører altså med til forfatternes forestilling om videnskabelig metode. Forfatterne burde have efterprøvet de u-undersøgte vidneudsagn ved at sammenholde dem med videnskabelige kendsgerninger.

De videnskabelige kendsgerninger er i denne forbindelse krematoriernes kapacitet, omfanget af leverancer af kul osv. Tyskerne har ikke myrdet flere jøder, end de har kunnet myrde. Videnskabelige undersøgelser har for længst fastslået, at dødeligheden i Auschwitz-Birkenau maksimalt har været på omkring 140.000. Dette tal dækker fanger, der er døde af sygdom, alderdom m.m., hvilket betyder, at der simpelthen ikke er plads til regulære masse mord.

Hvis man endelig vil fastholde, at der foregik et masse mord på omkring 140.000 eller flere fanger i Auschwitz-Birkenau, så er man tvunget til at hævde, at ingen døde af sygdom, alderdom m.m. Det er imidlertid et uholdbart standpunkt. Dokumentationen for at dødeligheden som følge af tyfus osv. i perioder var uhyggelig stor, er overvældende. Dokumentationen foreligger i de tyske *Sterbebücher von Auschwitz 1-3*, München/London/ Paris 1995. Om ægtheden heraf kan ikke rejses tvivl.

At der ikke døde mere end højst 140.000 mennesker i Auschwitz-Birkenau kan sammenfattes i følgende enkle argumentation: Krematorierne blev bygget til at kremere lig. Krematoriernes daglige og samlede kapacitet er veldokumenteret. Mængden af brændsel (kul og koks), som blev leveret til Auschwitz-Birkenau er ligeledes kendt. Det er dokumenteret, hvornår krematorierne var i drift, og hvornår de lå stille. Man ved, hvor længe det tager at brænde et lig. Man ved endvidere, at ovnenes chamottesten skulle udskiftes efter maksimalt 3000 kremeringer, og man ved, at disse sten aldrig blev udskiftet. Heraf følger, at der aldrig er foretaget mere end maksimalt 140.000 kremeringer. Der er selvstændig dokumentation (tyske døde bøger m.m.) for noget under 100.000 dødsfald.

I rene undtagelsestilfælde kan ligbrænding under åben himmel ikke udelukkes, men dokumentation herfor er dårlig. Det var jo netop for ikke at skulle begrave ubrændte lig og for ikke at skulle

brænde lig under åben himmel, at man byggede krematorierne. Ligbrænding i vandhuller kan, som sagt, afvises som vidners vås, som myter. Det samme gælder fabler om lig, der blev antændt og brændte af sig selv.

Dette betyder, at ligkældrene, som er angivet på de originale tegninger, blev anvendt til at opbevare lig, som skulle kremere. Det betyder endvidere, at krematoriernes ovne (muffelovne) blev anvendt til at kremere lig. Hvis ligkældrene havde været gaskamre, så havde tyskerne haft et problem med at opbevare ligene af fanger, der rent faktisk døde af sygdom osv. Dette opbevaringsproblem omtales ikke i tyske dokumenter. Heraf følger, at der ikke kan være foregået masse mord i gaskamre. Heraf følger atter, at "vidneudsagn" om gaskamre hører til i myternes verden. Hvis "ligkældrene" var gaskamre, så var de ikke "ligkældre". Hvis "ligkældrene" på originaltegningerne ikke var ligkældre, så måtte der være andre "rigtige" ligkældre andre steder. Men der er ingen dokumentation for at der var andre ligkældre andre steder. Ligkældrene var derfor ligkældre. De var ikke gaskamre. Derfor var der ikke gaskamre.

Gaskamrene

Omsider kommer vi til gaskamrene, AogBs hovedproblem, s. 35-43. Forfatterne ved godt, at hvis der ikke var gaskamre, så var der heller intet holocaust.

Man skulle derfor forvente, at forfatterne bestræbte sig på at bevise eksistensen af gaskamre. Men det gør de ikke - selv om det er hovedformålet med deres skrift. Det er som om forfatterne – akkurat som flere af deres forgængere - vil have os til at tro på gaskamrene, men helst vil være fri for at begrunde denne tro.

Tidligere skribenter, der ønskede at bevise gaskamrenes eksistens, er løbet ind i de samme problemer. De ønskede at bevise noget, som de ikke kunne bevise. I 1989 udgav Jean-Claude Pressac, som nævnt, en stor bog under titlen: *AUSCHWITZ: Technique and operation of the gas chambers* (således lyder den rigtige titel på omslag og titelblad). Med tiden gik det op for Pressac, at han havde forvekslet gaskamre med krematorier. Han udgav så en ny bog under titlen (på tysk): *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, München 1994. Den franske udgave udkom i Paris 1993: *Les Crématoires d'Auschwitz*. Pressac kunne ikke finde gaskamrene!

Men tilbage til forfatterne, som påstår, at der her er tale om en effektiv og billig metode. Men, at anvendelsen af gaskamre eventuelt var billig, beviser selvsagt ikke at den faktisk forekom. Det ville være billigt, at sende en mand til månen med posten. Men metoden virker ikke bare, fordi den måtte være billig.

At anvendelsen af gaskamre dernæst skulle være effektiv, er ikke sandt. Forfatterne har helt overset, at spørgsmålene om de såkaldte gaskamres konstruktion, indretning, planlægning osv. osv. er blevet grundigt behandlet af forskere som Robert Faurisson, Germar Rudolf, Carlo Mattogno og flere andre. Der er tale om så grundige og omfattende, lærde og veldokumenterede forskningsarbejder, at forfatterne ikke kan tillade sig at lade, som om de slet ikke eksisterede. Men dette er jo, som vi har set, en del af forfatternes videnskabelighed: At lukke øjnene for kendsgerninger, de ikke bryder sig om. Det er, som om selve virkeligheden er en stor holocaust-benægter. Heldigvis er alle de videnskabelige arbejder af Faurisson, Rudolf og Mattogno m.fl. tilgængelige på nettet, hvortil læseren henvises. Påstanden om at gaskamre skulle være en effektiv metode, er altså forkert. Metoden var videnskabeligt set umulig. Som sådan må den derfor betegnes som yderst ineffektiv.

Følgende skal dog kort fremhæves. På side 34 ses billedet af mænd, kvinder og børn. Det hævdes, at de står der i sommeren 1944, ved krematorium IV. De venter på at blive gasset. Billedet er velkendt, det forekommer mange andre steder, fx som omslagsbillede på et skrift, som først blev udsendt på svensk 1998 under titlen *...om detta må ni berättas...En bok om Förintelsen i Europa 1933-1945*. Det skrift er – om muligt – endnu ringere end AogB. Skriftet foreligger også på dansk, og omslagsbilledet pryder en af Undervisningsministeriets hjemmesider.

Carlo Mattogno er navnet på den italienske forsker, der har bidraget til at afklare sagens rette sammenhæng. I Auschwitz var der naturligvis en byggeledelse, Bauleitung. Bauleitungs dokumenter er heldigvis bevaret intakt. Kopier kan bestilles ved henvendelse til arkivet i Auschwitz. Det er fuldkommen korrekt, at der var to krematorier, IV og V, hvis præcise formål dog ikke er helt sikkert. Noget tyder på, at krematorierne her blev anvendt til afbrænding af affald m.m. En gennemgang af de bevarede bygningstegninger viser, at de på ingen måde var egnede til at gasse og

brænde mennesker i stort antal. Tegningerne tyder på forbrændingsanstalter. Aushwitz har naturligvis også haft affald, som skulle på forbrændingen. Og af de originale dokumenter fremgår – som påvist af Mattogno – at det pågældende krematorium IV netop på det tidspunkt, hvorfra billedet stammer, var ramt af tekniske problemer, og ude af drift. Heraf følger at billedteksten er grebet ud af luften. De pågældende mennesker står ikke for at skulle gasses og brændes. Begrundelse: Ovenene fungerede ikke, og bygningen var konstrueret og indrettet på en måde, som var komplet uegnet til formålet.

Forfatterne har ikke gengivet en originaltegning af Krematorium IV. Det burde de have gjort, hvis de ønskede at informere ærligt. Ved at gennemgå en originaltegning af Crema IV, vil den opmærksomme læser let se, at Crema IV (og V) ikke kan have fungeret som gaskammer. En gennemgang af et tænkt forløb finder man hos den svenske forfatter Lars Adelskog: *En tom säck kan inte stå – Myten om "förintelsen i gaskamrarna" i Auschwitz*, Nordiska förlaget, 2002, s. 90-94.

Hvad angår "De første gasninger i Auschwitz" burde forfatterne igen have henvist til Mattogno, der har vist, at der er tale om en myte. Tegningen af Crema IV findes også hos Robert Jan van Pelt & Debórah Dwork, *Auschwitz, 1270 to the Present*, New Haven & London 1996, s. 323. På denne tegning er de forskellige rum tydeligt markeret. Tegningen er moderne, ikke original. Bemærk, hvordan de to "gaskamre" er anbragt til venstre i billedet, hvorimod ligkælderens er anbragt til højre i billedet. For at komme fra de såkaldte gaskamre til den såkaldte ligkælder må man passere mindst tre forskellige døre, som tilmed var åbne for modgående trafik, tilmed gennem rum, der var blokerede af nye fanger, deres tøj, ligbåre m.v.

Trafikken ville, kort sagt, gå i stå. Massebordet ville gå i stå pga. af en regulær intern trafikprop. Situationen ville være den samme, når talen er om Crema V, der var konstrueret som Crema IV. Moderne fantasier om massebord i disse bygninger aflives således i interne trafikpropper. Eleverne bør se på de originale tegninger og selv efterprøve disse fjollede forsøg på at fordreje virkeligheden.

En gasnings forløb

Det drejer sig her om krematorium II og III. Ruinerne eksisterer stadig, og der eksisterer luftfotografier fra dengang. De ligger alle på nettet, og eleverne bør sammen med deres lærer studere dem grundigt.

Forfatterne, der jo dårligt ved, hvad de skal bruge deres papir til, burde have gengivet tydelige tegninger, originale luftfotografier og relevante billeder af ruinerne. Havde de gjort det, så kunne enhver se, at der ikke var tale om gaskamre.

Rigtignok gengiver de en originaltegning af kælderens i et krematorium på side 40. Mener de, at man skal forveksle dette med et gaskammer? Gengivelsen er så utydelig, at man ikke kan læse, hvad de tyske arkitekter (vi kender navnene!) har skrevet. Altså må man rekvirere et klart og tydeligt kopi af originalen.

Heldigvis er samme tegning (932, PMO Archives, BW 30/01, neg. Nos. 17079 and 20818/3) gengivet klart og tydeligt i større format på i Jean-Claude Pressacs (desværre næsten uopdrivelige) bog fra 1989, *AUSCHWITZ: Technique and operation of the gas chambers*, s. 285. Den kan også rekvireres fra arkivet i Auschwitz – og danske skoler bør overveje, at gøre dette.

På dette tydelige kopi af den tyske original ser man umiskendeligt, at det såkaldte gaskammer er markeret som "Leichenkeller 1". Af denne og andre tegninger fremgår, at der er tale om ligkælder – ikke gaskamre.

En ligkælder får altså et nyt navn, den omdøbes, og forvandles dermed til et gaskammer. Det er ikke "holocaust-benægtere", men "seriøse historikere", der foretager dette bedrag. Og selv om man antog, at en ligkælder blev brugt til gaskammer, så støder man straks hovedet mod virkeligheden.

For det første åbnes de to døre ind i rummet. Dette ses på tegningen hos Pressac (s. 285). Denne tegning burde være gengivet af forfatterne, hvis de havde ønsket at give ærlige oplysninger om de faktiske bygningsforhold. Sammenholder man dette med "vidnernes" forklaring om at rummet var fyldt med 2000-3000 mennesker ad gangen (s. 38), og husker man, at rummets mål var 7x30 meter – altså 10-15 mennesker på hver kvadratmeter – så er det klart, at man aldrig ville kunne åbne døren ind til de gassede. Døren ville være blokeret af ligene. Dette er kun begyndelsen til absurditeterne.

Der er fx også en lille elevator, og den er af største betydning. Dens placering kan lige anes til højre, når man forlader Leichenkeller 1 på tegningen (Pressac, s. 285). Den blev leveret af Gustav Linse, Spezialfabrik für Aufzüge, Erfurt. Af målene og den tilladte samlede vægt ser man, at denne elevator var konstrueret til befordring af en portør med en ligbåre, fra ligkælderen op til selve krematorierummet. Leichenkeller 1 og krematorierummet med de fem ovne lå med andre ord ikke på samme etage.

Derfor er den tegning, som gengives af "et af de vigtigste øjenvidner", det såkaldte "Sonderkommando-medlem", David Olère, på s. 61 i det allerede omtalte skrift: *...om detta må ni berätta...* upålidelig. Tegneren, der selv skal have båret ligene fra Leichenkeller 1 i Krema II til ovne i selve krematoriet, troede, at de to rum lå på samme etage. Der foreligger mange andre tegninger fra Olères hånd. Da de som regel er i modstrid med almindelig erfaring og sund fornuft, er dette vidne ikke troværdigt. Der er desværre grund til at nævne Olère her, da fx den danske historiestuderende, hvis navn nævnes på s. 39, anser Olère for at være det vigtigste vidne til gaskamrenes eksistens. Pressac, der også anså Olère for et vigtigt vidne, har samlet hans vidneudsagn og tegninger. På en af tegningerne ses røgskyer fra krematoriet, og i røgskyerne ses levende mennesker og SS-runer. Dette ulykkelige vidne påstod endvidere, i 1981, "that the SS made sausages of human flesh ("Kremawurst")..." (Pressac, s. 554).

Under normale omstændigheder ville ingen spilde mange ord på den stakkels Olère, men man skal huske, at for dem, der tror på gaskamrene, er Olère et af de allervigtigste vidner.

Der er andre problemer

Man kunne heller ikke få gassen ind i rummet. "Vidner" påstår, at gassen blev bragt ind gennem fire huller i taget. Forfatterne burde have fortalt, at hullerne ikke eksisterer. I forbindelse med retssagen Irving mod Lipstadt i 2000 (s. 56) var begge parter enige om, at der ikke var huller at se i loftets ruiner. At hullerne altså var usynlige! Professor Robert Jan van Pelt, som forfatterne støtter sig til (s. 56), mente, hårdt trængt, at forklaringen på, at man ikke kunne se hullerne med det menneskelige øje, nok var den, at hullerne var blevet muret til! Vi vender tilbage til dette bizarre argument lidt senere.

Forfatterne har også forstået, at hvis der ikke var huller, så var der heller ingen holocaust. Det er et stort problem for dem. De lader imidlertid som om problemet er løst ved at omtale en dansk historiestuderende og et såkaldt internationalt forskerhold fra 2001, og ved at henvise til et skrift af en vis Richard J. Green (s. 39). At en studerende og nogle forskere fra forskellige lande har besøgt stedet beviser selvsagt intet. At forfatterne overhovedet omtaler dette forhold, virker som afledningsmanøvre.

Det pågældende skrift af Richard J. Green kan lokaliseres på nettet. Men en gennemlæsning viser, at Green slet ikke forsøgt at bevise eksistensen af hullerne. I stedet henviser Green til et arbejde af Daniel Keren m.fl. Dette arbejde – som forfatterne ikke nævner – udkom omsider i 2004 under titlen *The Ruins of the Gas Chambers: A Forensic Investigation of Crematoriums at Auschwitz I and Auschwitz-Birkenau*, i *Holocaust and Genocide Studies* 9/1. Carlo Mattogno har i 2004 i en grundig afhandling i *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 8/3, s. 275-290 underkastet denne artikel en sønderlemmende kritik, hvortil alle interesserede henvises. Eleverne kan med fordel inddrage deres fysiklærer i arbejdet med Mattognos strengt videnskabelige artikel. Mattogno påpeger, at Keren m.fl. begår den fejl, at de forudsætter eksistensen af de huller, hvis eksistens de netop skulle bevise.

Selv forfatterne (s. 53) lægger afstand til den slags: "Når holocaust-benægterne forsøger at finde argumenter for deres påstande, har de allerede på forhånd besluttet, hvad resultatet af deres "forskning" skal være. Hermed overtræder de en basal regel for videnskabeligt historisk arbejde." Det lyder jo meget overbevisende. Problemet er blot, at det ikke er de såkaldte "holocaust-benægtere", men forfatterne selv og deres kolleger, der overtræder denne regel. De forudsætter eksistensen af de huller, hvis eksistens de netop skal bevise, for at bevise eksistensen af holocaust. Den kritiske læser af Mattognos svar til Keren m.fl. vil kunne konstatere, at der ikke er belæg for at påstå, at der er eller var huller.

Enhver kan tage til Auschwitz – der er ingen huller – eller rettere: Der er lavet huller efter krigen. Disse huller er imidlertid anbragt de forkerte steder! Og for sent!

Hullerne har, som allerede fremhævet, givet anledning til store problemer for dem, der gerne vil tro på holocaust. De ved nu, at uden huller er der ingen holocaust. Slår man op i bogen *...om detta må ni berätta...* så ser man på side 57 en senere tegning af Birkenau/Auschwitz II. Til venstre, under tallet "2" ses ligkælderens – verdens alleruhyggeiligste lokalitet. Her kan man se, hvordan tegneren har anbragt tre store sorte pletter – hullerne velsagtens. Hvad ellers? Der er tale om et falskneri, om manipulation. Disse enorme "huller" ses ikke i virkeligheden. Desuden har tegneren åbenbart glemt, at huller ikke kaster skygger af den på tegnede art. Det kan kort tilføjes, at på den tilsvarende tegning over Treblinka (s. 54), har tegneren besluttet sig til slet ikke at tegne gaskammeret! Det er en dårlig forklaring på udeladelsen, at der desværre ikke var plads! Det bestemmer tegneren jo selv!

Det gamle krematorium i Auschwitz omtaler forfatterne kun kort på s. 38, hvor de hævder, at det var i brug fra ca. september 1941 til ca. december 1942. Her burde forfatterne selvsagt have givet en originaltegning fra arkivet i Auschwitz. Her ses en ligkælder. Der var ingen huller i taget, de blev først fabrikeret af russerne efter krigen! Mange hævder, at ligkælderens faktisk var et gaskammer. Men på tegningen ser man, at der var flere små rum, og at der ikke var nogen dør udefra direkte ind i ligkælderens. Da man ikke kunne gå ind gennem en dør, som slet ikke var der, så... ja, hvad så?

Der er andre problemer, som der ikke er grund til at spilde mange ord på.

Hvis man antog, at der ikke var problemer med de usynlige huller og de lukkede døre osv., så fik man et problem med hensyn til den tid, det tog for gassen at gøre sin virkning. Det er helt korrekt, at tyskerne anvendte Zyklon B til skadedyrsbekæmpelse. Produktet blev også anvendt i andre lande, fx Sverige. En dåse med Zyklon B ses s. 34. Vi har stadig brugsanvisninger fra firmaet, der leverede dette produkt. Fra det øjeblik, hvor dåsen åbnes (med en til formålet konstrueret dåseåbner), til det tidspunkt, hvor gassen begynder for alvor at gøre sin virkning, går der mindst en halv time. Dette har sine helt naturlige årsager. Desinfektøren skal have sin tid til at anbringe dåsernes indhold forskellige steder i rummet, til at pakke sit grej sammen osv.

Forfatterne hævder imidlertid på s. 39, at inden for højst 20 minutter var alle i gaskammeret døde. Andre "vidner" fabler om endnu kortere tid. Var det rigtigt, så ville folk være døde, før gassen rigtigt var begyndt at gøre sin virkning. Det svarer til at en tørstig mand tager et glas vand og slukker sin tørst, før han får drukket det! Hvorfor så tage et glas vand? Det er endvidere velkendt, at gassen gjorde sin virkning gennem berøring med huden. Når det derfor hævdes, at den såkaldte Sonderkommando lidt senere begyndte at gribe fat i ligene for at slæbe dem hen til elevatoren (der altid var optaget!), så måtte dette betyde døden for kommandoens medlemmer! Alt dette – og meget andet – er blot de absurde konsekvenser af en absurd påstand.

Ventilatorerne havde heller ikke den kapacitet, som de skulle have haft, hvis de havde været anvendt i rigtige gaskamre. Deres kapacitet svarer til kapaciteten, som ventilatorer havde i ganske normale ligkældre andre steder i tyske krematorier. Eller forfatterne kunne blot have nævnt, at myndighederne i Auschwitz i mange år førte turisterne bag lyset. Under pres fra "holocaust-benægternes" videnskabelige arbejde har myndighederne i Auschwitz omsider indrømmet deres bedrag.

Endelig taler forfatterne om, at der blev gasset mennesker i "Det røde hus" og i "Det hvide hus" (s. 38). De indrømmer tilmed, som sandt er, at "der findes hverken fotos eller tegninger, der kan fortælle os om husenes indretning" (s. 41). Altså, alt er blot snak. Mattogno og andre har vist, at talen om disse to gaskamre er en myte. Der findes ingen originale dokumenter. Det bedste fysiske "bevis", vore forfattere her kan byde på, ses på side 38: "Fundamentet af Bunker 2 – "Det hvide Hus". " Man ser et fundament, det er alt. Resten er for forfatterens egen regning, hvad de jo faktisk indirekte selv medgiver.

Når det kommer til krematoriernes kapacitet, så vil en henvendelse til et dansk krematorium bekræfte, at de tal, som angives på s. 38 er grebet ud af luften. Det tog, og det tager stadig ca. én time at kremere et lig, og det nytter ikke, at man brænder flere lig sammen. Vi kender ovnenes mål, der var højst plads til to lig ad gangen.

På side 42 ses et fotografi med røg. Røgen siges at stamme fra de åbne ligbrændingsgruber ved Krematorium V. Dette skulle bekræftes af det andet billede på samme side. Men igen gælder, at

man ikke kan se ligbrændingsgruber på billederne. Det er blot noget, forfatterne påstår uden be- læg.

Billedet til højre (stadig s. 42) siges at være hemmeligt optaget, og "sandsynligvis" optaget af en græsk jøde, Alberto Errera, der selv var medlem af kommandoen. Hos Pressac, 1989, s. 497, hed fotografen David Szmulewski, og han boede i Paris. Men sandheden er, at der ikke er nogen do- kumentation for hvem, der har optaget dette billede, hvor og hvornår. Da der er flere tilfælde på, at såkaldte "fotografier" i virkeligheden er billeder af manipulerede billeder (altså ikke af virkelige for- hold), burde forfatterne have omtalt dette usikkerhedsmoment. Billedet findes ofte gengivet, og på større og tydeligere gengivelser, ses tydeligt, at ligenes anatomi ikke modsvarer virkeligheden. Dødsårsagen fremgår naturligvis heller ikke af billedet. Altså igen, lutter påstande uden bevis for rigtigheden heraf.

Det hævdes, at tyskerne gravede gruber, hvor ligene blev brændt. Enhver kan selv forsøge at brænde kadaveret af en kat i et dybt hul. Det går ikke! Der er mangel på ilt. Dertil kommer, at grundvandets spejl kun ligger ca. en halv meter under jordens overflade det pågældende sted. Det måtte betyde, at tyskerne brændte lig i vandhuller!

På side 43 får man at vide, at tyskerne undertiden anvendte "ligfedt" til at vedligeholde ilden. Fedtet fra ligene skulle være opsamlet "i smalle render" (s. 41). Sådan beretter flere vidner da også. Hvis man tænker sig om, ser man let, at dette er en myte. Det er rigtigt, at man kan smelte fedt på en pande, men kun, hvis fedtet ikke kommer i berøring med åben ild. Men som "vidnerne" beskriver situationen, driver fedtet af brændende lig, dvs. lig med ildens flammer. Fedtet ville der- med brænde sammen med ilden. Hvis fedtet først er brændt, så kan det ikke løbe ned "i smalle render". Det svarer til, at man brænder benzin af, og når den er brændt af, så hælder man den i en dunk! Forudsætningen for, at man eventuelt kunne anvende ligfedt som påstået, ville være, at li- gene først blev stegt på kæmpemæssige pander. Fra disse pander ville man da kunne hælde fed- tet ned i render eller i dunke, og efterfølgende anvende ligfedt som brændsel. Men "vidnerne" nævner intet om gigantiske "ligpander".

Forfatterne sluger altså "u-undersøgte vidneudsagn" råt og uden kildekritik. Er det mon "viden- skabeligt"?

Som man ser, er al denne snak om gaskamre og ligbrænding rene myter, uden fundament i vir- keligheden. Der er tale om fantasier – syge fantasier.

Krematoriernes kapacitet

Hvad forfatterne her har at sige om krematoriernes kapacitet, bør lærer og elever sammen drøfte med en krematorieekspert. Det er allerede påvist ovenfor, at der her er tale om en samling myter.

Man kan ikke brænde tre lig på ca. 20 minutter. Man kan heller ikke fremskynde processen ved, som det hævdes, at kremere fire til fem lig ad gangen. For det første var der slet ikke plads til så mange i hver ovn. For det andet opnås intet ved at anbringe så mange lig i en ovn på samme tid. Forbruget af brændsel og kremeringens varighed vil blive tilsvarende forlænget. Derfor er "vid- nerne" slet ikke pålidelige. Forfatterne accepterer med andre ord de "u-undersøgte vidneudsagn", de selv, men kun i teorien, lejlighedsvis tager afstand fra (s. 47)

Som en slags dokumentation for den absurde påstand om at fire til fem lig lod sig kremere på 25- 30 minutter henviser forfatterne i note 27 til fundet af en skovl (s. 41). Det hedder her: "I efteråret 2005 fandt man i jorden i Birkenau en nogenlunde velbevaret skovl, der blev brugt til at skubbe lig ind i krematorierne med."

For det første kan ingen vel afgøre, hvad denne gamle skovl blev brugt til for så længe siden. Og selv om den blev brugt til omhandlede formål, hvad så? At man brugte en skovl til at skubbe lig ind i krematoriets ovne med, beviser selvsagt intet om massebord. Men da skovlen er det bedste fysi- ske bevis for massebord, forfatterne har at byde på, fortjener dette absurde argument at fremhæ- ves.

Altså, mener forfatterne: Man har lige fundet en gammel skovl. Det beviser holocaust! På samme måde viser man billeder af lig (s. 44, 4, af overlevende (s. 48), af en træbarak og en latrinbarak (s. 16), af gamle sko og tøj (s. 12), af et orkester (s. 30), af et dobbelt hegn (s. 24), og af fanger før (s. 52) og efter befrielsen (s. 22). Alt dette beviser selvsagt intet om gaskamre og massebord.

Det er ikke kun vore forfattere, der lægger vægt på den gamle skovl som bevis på holocaust. Som man ser på Auschwitz-museets hjemmeside, lægger polakkerne også selv stor vægt på den gamle skovl. Om skovle kunne tale!

På den anden side viser forfatterne ikke noget billede, ingen tegning af et gaskammer. Men hvordan skulle de også kunne vise et billede af noget, der aldrig har eksisteret?

Fire millioner?

På side 47 får man den oplysning, at "holocaust-forskerne aldrig har accepteret tallet 4 millioner....".

Sandheden er en anden. Slår man efter i ældre leksika og håndbøger vil man ofte finde tallet 4 millioner. Jeg griber i flæng *Gyldendals Leksikon* fra 1973, (2. udgave 1976), hvor der på side 74 under Auschwitz står at læse, at nazisterne her udryddede "over 4 mio. mennesker, især jøder og polakker". I bogen: *Helvede har mange navne*, udgivet af Jørgen H. Barfod og Frihedsmuseets Venners Forlags Fond 1994 sammen med Institutet for Historie og Samfundsøkonomi, København 1995, læser man på side 75, om Auschwitz, at, "alle oplysninger taget i betragtning må tallet ligge omkring 4 millioner".

Samme forfatter hævder desuden, på samme side, at der i april 1944 blev tilintetgjort 24.000 lig i døgnnet. Antallet er ovne er kendt, nemlig 15 (Krema II), 15 (Krema III), 8 (Krema IV) og 8 (Krema V), ialt 46. Dette giver ca. 521 kremeringer per ovn per døgn, altså, altså godt 22 lig i timen. Det tog altså dengang kun godt 3 minutter at brænde et lig. Hvis der også skal være tid til at indføre ligene i ovnene og rense dem, så bliver må det tage 1-2 minutter per lig. Ganske særlige forhold må have gjort sig gældende i Auschwitz-Birkenau i april 1944, for både før og efter krigen tog det normalt godt én time at brænde ét lig. Men her mener en "seriøs historiker" åbenbart noget andet.

Men tilbage til tallet 4 mio., som forfatterne hævder aldrig er blevet accepteret af nogen seriøs historiker. Hvis det er tilfældet, så må det betyde at de seriøse historikere før 1990 har holdt deres viden helt for sig selv. Der har været tale om en hemmelig viden. Mon den slags historikere, der holder deres hemmelige viden skjult for offentligheden, kan tages særligt seriøst? Selv navnene på de "seriøse historikere", der angivelig sad inde med den hemmelige viden om de rigtige tal, er hemmelige!

Derimod har de såkaldte holocaust-benægttere aldrig accepteret tallet 4 millioner. Det blev allerede nævnt i Nürnberg (se nedenfor). Man ser her, at forfatterne pludselig sætter lighedstegn mellem "holocaust-forskere" og "holocaust-benægttere". Forfatterne har altså pludselig overtaget de såkaldte "holocaust-benægteres" afvisning af tallet 4 millioner.

Man kan altså her konstatere, at forfatterne er "holocaust-benægttere". Det var altså fra første færd "holocaust-benægterne", der ikke accepterede tallet 4 millioner.

Det er rigtigt, at ingen i dag vil eller bør acceptere tallet 4 millioner.

Til sammenligning kan her indskydes, at de officielle tal for døde i Maidanek først var 1,4 eller 1,7 millioner. Under pres fra "benægternes" revision, er det seneste tal fra Polen 78.000! Heraf ses let, at de oprindelige tal ikke havde basis i en historisk virkelighed. Hvornår tvnges Polen til at revidere det nuværende tal?"

Men alligevel bør man ikke glemme, hvor tallet 4 millioner stammer fra. Tallet 4 millioner stammer især fra forskellige "vidner", som blev afhørt af kommunisterne efter "befrielsen" af Auschwitz i januar 1945. Kommandant Höss blev udsat for tortur, og tilstod herunder, at der i hans embedsperiode var tale om ca. 2.500.000, der blev gasset. Man nåede op på 4 millioner ved at tilføje 1.500.000 under andre kommandanter. Disse vidner tror man ikke længere på. De anses for utroværdige.

Men så let slipper man ikke af med de utroværdige "vidner". Sagen er nemlig den, at samme "vidner" også udgør den vigtigste kilde til eksistensen af de såkaldte gaskamre. Dermed står man overfor et vældigt problem: Vidnerne til det falske tal 4 millioner er også "vidner" til gaskamrene – og til de utrolige myter om, hvordan gasningerne forløb.

Når man afviser vidnerne til de 4 millioner, afviser man altså også vidnerne til de såkaldte gaskamre.

Selvfølgelig kunne det tænkes, at "vidnerne" havde ret med hensyn til gaskamrene, men ikke med hensyn til tallet 4 millioner? Men i så fald må deres troværdighed på dette punkt godtgøres

uafhængigt ved hjælp af uafhængige kilder. Men sådanne kilder findes slet ikke. Gaskamrenes eksistens modsiges af naturvidenskaben. Derfor er der slet ingen primære kilder til eksistensen af fysiske gaskamre.

Da der ikke er videnskabeligt bevis for gaskamrene, følger heraf at enhver snak om gaskamrene blot er myter.

6 millioner?

Der tales flere gange om "det officielt anerkendte tal på ca. 6 millioner" (s. 43). Forfatterne hævder endvidere, at "seriøse beregninger" af tallene for dræbte jøder peger på et sted "mellem 5,8 og 6,2 millioner" (s.45). De giver ingen henvisninger til de "seriøse beregninger". Sådanne "seriøse beregninger" foreligger nemlig slet ikke.

De burde også have forklaret, hvordan det kan være, at tallet 6 mio. på den ene side var "officielt anerkendt" dengang man (indtil 1990) regnede med 4 mio. myrdede i Auschwitz-Birkenau, og stadigvæk er officielt anerkendt, selv om tallet for Auschwitz-Birkenau nu "officielt" er reduceret med 2,5 millioner.

Forfatternes regnestykke ser altså således ud: 2 mio. + 4 mio. = 6 mio. = 2 mio. + 1,5 mio. = 6 mio.

Forfatternes "seriøse forskere" anerkender dette regnestykke. De forfærdelige "holocaust-benægttere" tillader sig at være kritiske. Hvad mener en normal dansk regnelærer? Noget tyder på, at forfatterne vil gøre grin med danske lærere og elever.

Forfatterne burde have rejst spørgsmålet om, hvor tallet 6 mio. mon stammer fra. De 6 mio. stammer ikke fra "seriøse historikere", men fra zionistisk propaganda. Allerede længe før anden verdenskrig blev tallet 6 mio. og holocaust omtalt i amerikanske dagblade og skrifter. Kilderne var zionistiske. Formålet med denne rædselspropaganda var at vinde sympati og støtte, ofte økonomisk, til zionismens sag. De 6 mio. blev så smuglet ind i Nürnberg, og selv om de allierede ikke troede på dette tal, kom det som sendt fra himlen – hvor det jo faktisk også stammede fra – for hvad var mere velegnet til at fordømme tyskerne i al evighed, end massebordet på 6 mio. jøder?

Dokumentation for alt dette finder man i en bog, som forfatterne, hvis de var seriøse, burde have nævnt, nemlig Don Heddesheimer: *Der Erste Holocaust. Jüdische Spendenkampagnen mit Holocaust-Behauptungen im Ersten Weltkrieg und danach*, Castle Hill Publishers, Chicago 2003. Formentlig vil man også i danske aviser fra før anden verdenskrig kunne finde zionistisk propaganda for tallet 6 mio. og for holocaust. Her ligger der en spændende forskningsopgave!

Retsopgør efter krigen

I et afsnit (s. 49-51) hører man lidt om kommandant Höss og om lægen Josef Mengele og andet, som igen er emnet uvedkommende.

Forfatterne kunne have oplyst, at Höss i Nürnberg afgav tilståelser fremtvunget efter tortur. De kunne have oplyst, at Kurt Prüfer, der havde ansvaret for konstruktionen af ovnene fra Topf & Söhne, blev arresteret af amerikanerne, som siden løslod ham, da de fandt, at hans virksomhed ikke havde været kriminel. De kunne have oplyst, at de to arkitekter, Dejaco og Ertl, der havde ansvaret for krematorierne i Auschwitz, i 1972 blev stillet for retten i Wien. Her blev de tegninger af krematorierne, som forfatterne burde have bragt (de har jo blanke sider nok) omhyggelig gennemgået med det resultat, at domstolen fandt, at arkitekterne ikke kunne have haft kendskab til gaskamre.

Da de fremhæver Nürnberg, kunne forfatterne have anført, at man allerede i Nürnberg (Dokument USSR-008) omtalte 4 millioner myrdede. Og at dommerne i Nürnberg slet ikke var bundet af gængse krav til bevisligheder.

Eller de kunne have omtalt den Auschwitz-proces, der fandt sted i Frankfurt 1963-1965. I dommen står følgende bekendelse at læse:

"Dem Gericht fehlten fast alle in einem normalen Mordprozess zur Verfügung stehenden Erkenntnismöglichkeiten, um sich ein getreues Bild des tatsächlichen Geschehens im Zeitpunkt des Mordes zu verschaffen. Es fehlten die Leichen der Opfer, Obduktionsprotokolle, Gutachten von Sachverständigen über die Ursache des Todes und die Todesstunde, es fehlten Spuren der Täter,

Mordwaffen usw. Eine Überprüfung der Zeugenaussagen war nur in seltenen Fällen möglich" (cit. fra Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz Mythos. Legende oder Wirklichkeit?* Tübingen 1979, s. 343)

(Dansk oversættelse: "Retten savnede næsten alle de erkendelsesmidler, der står til rådighed i en normal mordsag, for at kunne danne sig et pålideligt billede af, hvad der rent faktisk skete på tidspunktet for mordet. Der var ingen lig af ofrene, ingen obduktionsprotokoller, ingen udtalelser fra sagkyndige om årsagerne til døden og om tidspunktet for døden, ingen spor af gerningsmændene, af mordvåbnene osv. Kun i sjældne tilfælde var der mulighed for at efterprøve vidneudsagn.")

Tysk ret var på det tidspunkt – og er det stadig - under voldsomt politisk pres. Udfaldet er givet på forhånd. Det må have krævet et vist mod, at indrømme, at dommene blev fældet på et løst grundlag.

Der har været mange andre lignende sager, hvor folk blev dømt for medvirken til holocaust (- et ord, Hitler aldrig brugte!). Udgangspunktet har altid været, at holocaust er en åbenlys kendsgerning. At rejse tvivl herom anses flere steder for strafbart. Domstolen i Frankfurt var således et ekko af domstolen i Nürnberg: Massebordet er en trosartikel, som ikke må gøres til genstand for videnskabelige undersøgelser.

Heraf følger, at den omstændighed, at man er blevet dømt for medvirken til holocaust, i sig selv ikke beviser eksistensen af holocaust som historisk fænomen. Det er altså en cirkelslutning at hævde, at holocaust har fundet sted, blot fordi en domstol har fundet en mand skyldig (eller ikke-skyldig) i medvirken til massebord i gaskamre.

Selv om de lader som om de vil følge en videnskabelig metode, er holocaust ikke andet end en trosartikel for vore to forfattere. Som vi har set, indlader de sig aldrig i en rigtig debat med videnskabelige argumenter.

Rigtig og forkert historisk metode

Forfatterne ytrer sig om dette emne s. 51-57. De påstår, at de såkaldte "holocaust-benægtere" overtræder basale regler for videnskabeligt historisk arbejde. Forfatterne benægter ikke, at "holocaust-benægterne" søger fysiske beviser, og at de er skeptiske over for selvmodsigende og absurde vidneudsagn. Forfatterne mener i realiteten, at det er uvidenskabeligt at forholde sig kildekritisk til et historisk emne.

Som bevis på, at "holocaust-benægterne" – "glemmer" helheden, henviser forfatterne til et fotografi af fire drenge, s. 58-61. Hele fotografiet ses på s. 61. På side 59 har man klippet hovedet af den ene dreng. På side 58 ses hovedet uden krop. Af gode grunde nævner forfatterne ikke navnet på en "holocaust-benægter", der måtte have opført sig så forstyrret. De har selv skåret hovedet af den lille dreng.

Samme afskårne dreng hoved optræder 56 gange på Undervisningsmaterialets forside, og 1 gang på bagsiden. Forfatternes historiske metode kan altså bedst sammenfattes under ordene: total forvirring.

Anmelderens indtryk af forfatternes totale forvirring og fuldstændige mangel på videnskabelighed bekræftes af de udsagn, der på s. 54-57 anføres som bevis på eksistensen af gaskamre.

De har nu glemt alt om de "u-undersøgte vidneudsagn", de selv fremhævede på s. 47. Her følger udsagn af Aumeier, Broad, Kremer, Müller, Tauber, Jankowski, Bischoff, van Pelt og Dommer Gray – én stor forvirring.

Disse ni "vidneudsagn" skal altså bevise eksistensen af gaskamre i Auschwitz. Forfatterne skriver selv, at deres udsagn – u-undersøgte – udgør et eksempel på historisk metode (s.53).

Selv om det altså er uvidenskabeligt at undersøge disse af forfatterne ikke undersøgte udsagn nærmere, skal vi alligevel tillade os kort at gøre det. De to sidstnævnte har ikke førstehåndskundskab til emnet. Forfatterne skelner altså ikke mellem primære og sekundære vidner.

Aumeier, Broad og Kremer bar SS-uniform. Forfatterne ved ikke, at Faurisson har analyseret deres vidneudsagn og fundet, at de er selvmodsigende og afgivet efter pres. De savner derfor beviskraft.

Müller har skrevet en bog, der viser, at han støtter sig til fri fantasi og har skrevet af efter andre. Han er derfor ikke brugbar som vidne. Dette er, som nævnt, påvist af Faurisson og andre.

Endelig er der Tauber og Jankowski (også kendt under navne som Alter Feinsilber, Kaskowiak og Szmul Fajnzylberg). En moderne ret ville ikke kunne bruge deres vidneudsagn. På side 57 brin-

ger forfatterne et foto af Salmen Gradowskis (!) breve og beretninger, som – angiveligt - blev fundet nedgravet i jorden i Birkenau. De undlader, som sædvanligt, at spørge om ægtheden og troværdigheden af disse materialer. Gradowskis beretning er gengivet af Jürgen Graf (nedenfor, s. 91). Gradowski skriver, at levende mennesker blev opslugt i gasovne, som slyngede dem ud som døde. Gasovne hører til i et køkken, ikke i et krematorium, og Gradowski er ikke det eneste "vidne", der taler om gasovne. Der er ikke fundet spor af sådanne gasovne i Birkenau. Vidnet er derfor ikke pålideligt, og kan heller ikke bruges til at bevise eksistensen af gaskamre.

Myten om den store gasovn lever videre. En lektor fra Fyn har for ikke længe siden forsøgt at genoplive den gamle myte. Han påstår, at nazisterne altså stegte jøderne, som kyllinger (jvf. vidnet Olère, der talte om Kremawurst, altså pølser).

Forfatterne giver blot korte uddrag fra nævnte "vidner". De glemmer at tage stilling til vidnernes troværdighed. De bringer løsrevne citater. De kender ikke til kildekritik. Og det er svært at undskylde deres overfladiskhed. Jürgen Graf udgav i 1994 bogen: *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen Verlag, Schweiz. Heri gives en kildekritisk analyse af vidneudsagnene fra Tauber, Jankowski, Kremer, Broad, Höss, Müller og mange andre. David Irving har påvist, at Aumeier tilstod under tortur.

Hvad angår van Pelt, som optrådte som modpart til David Irving, er det afgørende, at han måtte indrømme, at der ikke eksisterede synlige huller i taget på Krema II og III. Dette har, som nævnt, givet modparten, de troende, store problemer. Den seneste og grundigste behandling af spørgsmålet skyldes Carlo Mattogno, som forfatterne burde have henvist til: *Die Erfüllungöffnungen für Zyklon B – Teil 2: Die Decke des Leichenkellers von Krematorium II in Birkenau*, i *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 8. Jahrgang, Heft 3, November 2004, s. 275-290. Mattogno konkluderer, at de huller, som Tauber m.fl. siger, at de har set, aldrig har eksisteret.

Da hele eksistensen af holocaust – herom er alle enige – imidlertid afhænger af eksistensen af hullerne, så er situationen nu den, at "holocaust-benægternes" modstandere bliver nødt til at postulere eksistensen af USYNLIGE HULLER. Med samme ret kunne man hævde, at der findes usynlige giraffer på lærerværelset, om blot man kan få nogle af eleverne til at påstå det. Derfor overskriften på denne anmeldelse.

Til dem, der tror på usynlige huller, lyder næste spørgsmål. Har disse huller altid været usynlige, eller er de blevet gjort usynlige på et senere tidspunkt? (Det var van Pelt, der mente, at hullerne var blevet gjort usynlige!) En tredje mulighed gives ikke.

Ved at undersøge loftet her og nu ser man ikke det ringeste spor af huller, som siden er fyldt ud med cement. Man kan ikke fylde flere store huller ud med cement flere år senere uden at dette efterlader sig synlige spor. Følgelig må hullerne altid have været usynlige. Heraf følger atter, at hvis hullerne altid har været usynlige, så har de heller ikke været synlige, hverken for SS eller for "vidnerne". Følgelig kan man heller ikke stole på de vidner, der siger, at de har set dem. Man fristes til at konkludere, at hullerne kun findes i hovedet på dem, der tror på dem!

Konklusion

Jacques Blum og Eva Bøggild har udsendt et skrift, hvis erklærede formål er at gendrive "holocaust-benægterne" på en videnskabelig måde. Dette er i sig selv prisværdigt – forudsat, vel at mærke, at forsøget er alvorligt ment. Og korrekt gennemført.

Anmeldelsen har påvist, i hvilket omfang forfatterne har betjent sig af, hvad de forstår ved videnskabelig metode. Forfatterne har ikke formået, at bevise eksistensen af de gaskamre, som må have eksisteret, for at man kan tale om holocaust som historisk fænomen. De har haft rigelig spalteplads til deres rådighed. Deres skrift har, som man ser, mange tomme sider. Forfatterne har ikke kunnet fremvise originale tegninger eller billeder af nazistiske gaskamre. De har ikke gjort rede for, hvordan gaskamrene i givet fald har kunnet fungere. De har ikke forklaret, med hvilken ret de omtryller ligkældrene til gaskamre. De har ikke forklaret, hvordan diverse pyrotekniske og andre naturlove har været sat ud af kraft i Auschwitz.

Alligevel fastholder forfatterne eksistensen af gaskamre. Og grunden hertil er klar nok: Det er fordi de på forhånd vil fastholde holocaust. De ved, at uden gaskamre kan der ikke have været noget holocaust.

Det er ikke sådan, at forfatterne erklærer, at de slet ikke har beviser for gaskamrene.

Faktisk har de tre "beviser":

1. Usynlige huller.
2. En gammel skovl, der måske (eller måske ikke) blev brugt i et krematorium.
3. Vidneudsagn, som modsiger sig selv, handler om noget andet, eller modsiges af erfaringen.

En normal videnskabelig forfatter vil tage stilling til modpartens synspunkter. Anderledes med de to forfattere, de følger et andet videnskabsideal. Man fordømmer eller overser modpartens indvendinger. De anerkender ikke kemiske og fysiske love som vejende tungere end vidneudsagn.

Selv om dets videnskabelige værdi således er lig nul, ville imidlertid være forkert at frakende dette materiale enhver betydning.

Undervisningsmaterialet er udsendt med "opbakning" fra det Mosaiske Troessamfund og andre jødiske og ikke-jødiske kredse. Formålet er at danske lærere og skolebørn skal tro på gaskamre og dermed på holocaust. Materialet blev først præsenteret på den såkaldte Auschwitz-dag, den 27. januar 2006 i Synagogen i København. Meningen er, at materialet skal udsendes frit til landets skoler og gymnasier. Der er altså tale om religiøst betonet propaganda.

Danske skoleelever vil have udbytte af at læse skriftet med kritiske øjne, som om de havde modtaget propagandamateriale fra en tilfældig religiøs organisation. Som helhed er det lille skrift et glimrende skoleeksempel på, hvordan man ikke skal skrive historie.

Forfatterne formår ikke konsekvent at skelne mellem historie og myte. Tit og ofte antager forfatterne ufrivilligt modstanderens synspunkter. Ofte ser de syner, ord og begreber i tekster og billeder, hvor andre slet ikke ser noget sådant. De tror på spøgelse. For den, der ønsker at få bekræftet sin tro på holocaust, er skriftet en katastrofe.

Man kan endelig sige, at forfatterne tvinger læserne til stillingtagen, for nu må skolelærere og elever tage stilling til om de tror på usynlige huller, på en gammel skovl og på u-undersøgte vidneudsagn eller ej.

Hvis skolelærere og elever ikke tror på usynlige huller, en gammel skovl og u-undersøgte vidneudsagn, så er de dermed blevet forvandlet til "holocaust-benægttere". Danske læsere kan prise sig lykkelige over, at de ikke er statsborgere i Østrig, Tyskland eller Frankrig, for i så fald ville de blive straffet for at ytre deres skepsis offentligt.

På længere sigt vil det vise sig, at danske jøder har gjort sig selv en bjørnetjeneste ved at bakke op om dette tarvelige skrift. Danske lærere og elever er ikke så dumme, at de i længden lader sig narre til at tro på gaskamre og holocaust ved hjælp af u-undersøgte vidneudsagn, usynlige huller og en gammel skovl.

Mottoet for den israelske efterretningstjeneste Mossad er "Ved hjælp af bedrag". Men det er ikke ved hjælp af bedrag, de danske jøder bør vinde danske skolebørn for deres sag.

På denne måde kan man sige, at udsendelsen af dette skrift med tiden vil vise sig at være et betydningsfuldt bidrag til befordring af den "holocaust-benægtelse", man her har sat sig for at udrydde med ganske useriøse midler.

Anvendt videnskabelig litteratur:

På Selskabets hjemmeside findes henvisninger til den omfattende videnskabelige litteratur, som forfatterne har forsømt at henvise til.

Det seneste moderne arbejde er, som nævnt, Germar Rudolf: Lectures on the Holocaust Controversial Issues Cross Examined, Castle Hill Publishers, April 2005. I modsætning til forfatterne af AogB, giver Rudolf henvisninger til modpartens teser, som han drøfter indgående. Rudolf er altså ikke ensidig.

Forfatterne citerer vidneudsagn, men kun uddrag og kun et udpluk. Forfatterne hævder, at der findes "tusinder af vidneudsagn" (s. 53), men det passer ikke. Der findes kun ganske få "vidner", der hævder, at de selv har set og oplevet et gaskammer i Auschwitz. Forfatterne skelner, som sagt, ikke mellem primære og sekundære vidner. En dommer, en præst eller en journalist, der siger, at der var gaskamre, kan selvsagt ikke betragtes som vidne til gaskamrene. Men det mener

forfatterne, ellers giver påstanden om "tusinder af vidneudsagn" ingen mening. Forfatterne mener altså, at enhver, der gentager, hvad andre har sagt, er et vidne.

Jürgen Graf har samlet alle de "primære" vidneudsagn i sin bog *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Würenlos 1994. Graf gengiver vidneudsagnene i deres helhed, og han forholder sig kildekritisk dertil. Forfatterne, der, som påvist, ikke bekymrer sig om kildekritik, burde derfor også have henvist til denne bog. Burde de ikke også – hvis de virkelig ønskede en kritisk debat om emnet – have nævnt, at både Rudolf og Graf er blevet forfulgt for at have udgivet videnskabelig bøger om emnet? Ved at forfølge disse forskere, forhindrer man jo den kritiske debat, som forfatterne selv hævder, at de ønsker.

Graf konkluderer, at de såkaldte "vidneudsagn" om eksistensen af gaskamre i Auschwitz, ikke har videnskabelig beviskraft. Forunderligt nok bekræftes Grafs konklusion af ingen ringere end Simone Veil, der selv havde været i Auschwitz, og som senere (1979-1982) har været Præsident for Europa-Parlamentet.

Simone Veil udtalte i 1983, at "enhver ved, at nazisterne ødelagde disse gaskamre (i Auschwitz) og systematisk udryddede alle vidnerne" (se Ernst Gauss (Ed.), *Dissecting the Holocaust*, Theses and Dissertations Press, Capshaw, Alabama 1994, s. 134.).

Enhver kan selv se logikken: Hvis nazisterne udryddede alle vidnerne til gaskamrene, så må dette være sket, medens nazisterne endnu havde magt dertil, altså senest maj 1945. Efter maj 1945 er alle vidner blevet udryddet. Hvis de er udryddet, så kan de selvsagt ikke aflægge deres vidneudsagn. Hvis de alle er blevet udryddet, så er der ingen tilbage. Hvis ingen er tilbage, så kan det ikke være rigtigt, når forfatterne henviser til "tusinder af vidneudsagn" fra efter 1945.

Der findes altså ingen ægte vidneudsagn. Og da der, som påvist, heller ikke foreligger tekniske og fysiske beviser for eksistensen af de såkaldte gaskamre, ja, så følger heraf, ud fra forfatternes egne præmisser, at

HOLOCAUST ER EN MYTE

The Crucifixion of Jews Must Stop!

By MARTIN H. GLYNN

(Former Governor of the State of N. Y.)

From across the sea six million men and women call to us for help, and eight hundred thousand little children cry for bread.

These children, these men and women are our fellow-members of the human family, with the same claim on life as we, the same susceptibility to the winter's cold, the same propensity to death before the fangs of hunger. Within them reside the illimitable possibilities for the advancement of the human race as naturally would reside in six million human beings. *We may not be their keepers but we ought to be their helpers.*

In the face of death, in the throes of starvation there is no place for mental distinctions of creed, no place for physical differentiations of race. In this catastrophe, when six million human beings are being whirled toward the grave by a cruel and relentless fate, only the most idealistic promptings of human nature should sway the heart and move the hand.

Six million men and women are dying from lack of the necessaries of life; eight hundred thousand children cry for bread. And this fate is upon them through no fault of their own, through no transgression of the laws of God or man; but through the awful tyranny of war and a bigoted lust for Jewish blood.

In this threatened holocaust of human life, forgotten are the niceties of philosophical distinction, forgotten are the differences of historical interpretation; and the determination to help the helpless, to shelter the homeless, to clothe the naked and to feed the hungry becomes a religion at whose altar men of every race can worship and women of every creed can kneel. In this calamity the temporalities of man's fashionings fall away before the eternal verities of life, and we awaken to the fact that from the hands of one God we all come and before the tribunal of one God we all must stand on the day of final reckoning. And when that reckoning comes mere profession of lips will not weigh a pennyweight; but deeds, mere intangible deeds, deeds that dry the tear of sorrow and allay the pain of anguish, deeds that with the spirit of the Good Samaritan pour oil and wine in wounds and find sustenance and shelter for the suffering and the stricken, will outweigh all the stars in the heavens, all the waters in the seas, all the rocks and metals in all the celestial globes that revolve in the firmament around us.

Race is a matter of accident; creed, partly a matter of inheritance, partly a matter of environment, partly one's method of ratiocination; but our physical wants and corporeal needs are implanted

WHITHER?

in all of us by the hand of God, and the man or woman who can, and will not, hear the cry of the starving; who can, and will not, take heed of the wail of the dying; who can, and will not, stretch forth a helping hand to those who sink beneath the waves of adversity is an assassin of nature's finest instincts, a traitor to the cause of the human family and an abjurer of the natural law written upon the tablets of every human heart by the finger of God himself.

And so in the spirit that turned the poor widow's votive offering of copper into silver, and the silver into gold when placed upon God's altar, the people of this country are called upon to sanctify their money by giving \$35,000,000 in the name of the humanity of Moses to six million famished men and women.

Six million men and women are dying—eight hundred thousand little children are crying for bread.

And why?

Because of a war to lay Autocracy in the dust and give Democracy the sceptre of the Just.

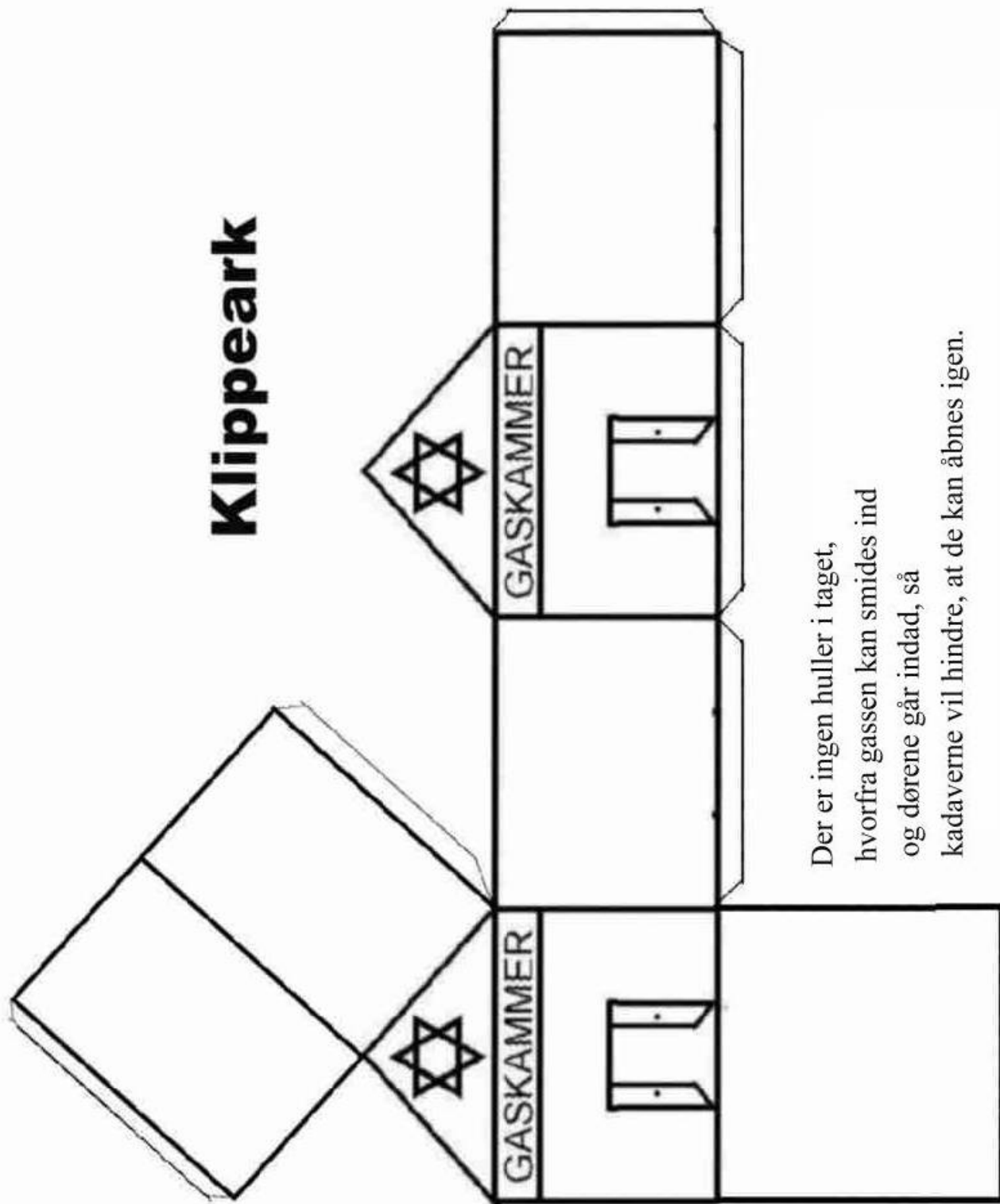
And in that war for democracy 200,000 Jewish lads from the United States fought beneath the Stars and Stripes. In

the 77th Division alone there were 14,000 of them, and in Argonne Forest this division captured 54 German guns. This shows that at Argonne the Jewish boys from the United States fought for democracy as Joshua fought against the Amalekites on the plains of Abraham. In an address on the so-called "Lost Battalion," led by Colonel Whittlesey of Pittsfield, Major-General Alexander shows the fighting stuff these Jewish boys were made of. In some way or another Whittlesey's command was surrounded. They were short of rations. They tried to get word back to the rear telling of their plight. They tried and they tried, but their men never got through. Paralysis and stupefaction and despair were in the air. And when the hour was darkest and all seemed lost, a soldier lad stepped forward, and said to Col. Whittlesey: "I will try to get through." He tried, he was wounded, he had to creep and crawl, but he got through. To-day he wears the Distinguished Service Cross and his name is ABRAHAM KROTOSHINSKY.

Because of this war for Democracy six million Jewish men and women are starving across the seas; eight hundred thousand Jewish babies are crying for bread,

Det jødiske folk har altid været rigt på profeter. Det husker vi alle fra Bibelshistorien. Også i nyere tid kan jøderne fremvise store profeter. Eksempelvis ses her en side fra tidsskriftet The American Hebrew, 31. oktober 1919, side 582, hvor der fortælles om en holocaust på seks millioner jøder i Østeuropa.

Klippearke

Der er ingen huller i taget,
hvorfra gassen kan smides ind
og dørene går indad, så
kadaverne vil hindre, at de kan åbnes igen.